

Đỉnh Kiếm Các 7 - Bích Thành

Contents

Đỉnh Kiếm Các 7 - Bích Thành	1
1. Bích Thành Thập Nhị Khúc Lan Can	1
2. Hồng Lô Cách Vũ Tương Vọng Lãnh	2
3. Tương Kiển Thời Nan Biệt Diệc Nan	5
4. Châu Bạc Phiêu Đăng Độc Tự Quy	9
5. Nhất Thốn Tương Tư Nhất Thốn Hôi (1)	13
6. Thử Tình Khả Đãi Thành Truy Ưc	18
7. Chỉ Thị Dương Thời Dĩ Vãng Nhiên	24

Đỉnh Kiếm Các 7 - Bích Thành

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: B. B. Bích Thành sơn trung vụ ải lãnh Bạch Vân cung trung tịch m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kiem-cac-7-bich-thanh>

1. Bích Thành Thập Nhị Khúc Lan Can

Trưởng ngọa tân xuân bạch giáp y

Bạch môn liêu lạc ý đa vi

Hồng lô cách vũ tương vọng lãnh

Châu bạc phiêu đăng độc tự quy... (1)

Nữ tử bên song niên kỷ còn rất nhỏ, mắt sáng rắng trắng, nhưng lại vận trường bào theo lối Đạo gia, y phục trắng tinh, bụi trần không nhiễm. Tóc dài đen nhánh giấu trong ngọc quán. Tay ngà cầm bút, cử chỉ điềm tĩnh ung dung, có nét phóng khoáng lâm hạ chi phong. Nàng đối với cảnh thu muện trên núi xuất thần, những muốn đem bài Xuân Vũ tiếp tục viết xuống, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng.

Tổ y nữ tử đang cầm bút thử dài, với tay qua trụ án tùy tiện lấy xuống một bản Ngọc Hoàng tâm ấn diệp kinh che lên quyển Ngọc Hề Sinh thi tập, đem vuông giấy vừa viết mấy câu thu vào trong. Vừa gác bút, quay đầu lại đã thấy sư muội đang lơ đãng an trước cửa phòng. “Ừm... gấp như thế, là có sự tình gì đây?” Nữ tử cau mày hỏi. “Hoa... Hoa Anh sư tỷ, không xong rồi... Chương môn sư tỷ và lục sư muội hôm nay hạ sơn gặp phải bọn người Phong Thần Hội. Kết quả lục sư muội không dẫn được, đã cùng bọn họ động thủ qua lại, sau đó bị bắt đem đi mất.” Người vừa nói chính là tam sư muội tính tình nóng nảy, Hoa Vân.

“Lại là bọn Phong Thần Hội?” Hoa Anh lại cau mày. Mấy ngày gần đây, ngày nào cũng nghe người của Phong Thần Hội đối với Bạch Vân Cung bất lợi. Trên dưới trong cung người nào người nấy như lâm phải đại địch. Nhưng mà một cô gái theo sư phụ xuất gia tu đạo cả nửa chặng đường như nàng lại không hề biết ân oán của thế ngoại đạo quán nhỏ bé này với giang hồ tổ chức thần bí nọ do đâu mà có.

Bảy năm trước trong một đêm mưa to gió lớn, thiên kim tiểu thư của một nhà quan là nàng quỳ xuống cầu xin vị sư phụ ngẫu nhiên gặp gỡ độ hóa cho mình. Tình Minh sư phụ bùi ngùi đáp ứng, đem nàng nhập sơn. Bảy năm qua, sư phụ tuy đối với nàng rất tốt, nhưng chưa từng đem vãng sự của Bạch Vân Cung nói qua. Nàng tự nhiên không dính líu đến ân oán giang hồ. Nàng xuống tóc quy y chỉ vì muốn tâm linh được yên ổn vĩnh cửu.

“Chuyện lớn thế này, đã nói lại với sư phụ chưa?” Nàng hỏi sư muội đồng môn sau một lúc trầm ngâm. “Sư phụ hôm nay hình như lại trở bệnh đầu đông, đã bế quan tĩnh tọa ở Thiên Tâm Các, lệnh cho mọi người không được quấy rầy. Nhị sư tỷ nói xem thế nào? Nghe nói lần này Phong Thần Hội phái đến một người lợi hại nhất tổ chức, vừa độc vừa ác. Ta lo chẳng biết chương môn sư tỷ có bị bọn chúng hạ thủ không?” Hoa Anh bắt quả chỉ hỏi một câu, Hoa Vân lại một hơi nói hết ra.

“Rất lợi hại?” Hoa Anh bấy giờ mới kinh hãi, khởi thân đứng dậy. Ngón tay không kèm được phốt qua, đẩy ngã hồ bút. “Nói thế, một trong Phong Thần Song Kỳ, Phong Giảo Nguyệt tự thân đến sao?”

“Ai da, không phải Phong lão đại. Tuy hắn là long đầu của Phong Thần Hội, nhưng người lợi hại nhất không phải hắn đâu!” Hoa Vân thấy nhị sư tỷ đến lúc này vẫn còn đáng vẻ bối rối, hoàn toàn không giống chương môn sư tỷ đối với sự tình giang hồ quyết đoán rạch ròi, liền không kèm được nóng nảy: “Nhị sư tỷ làm sao lại hồ đồ đến thế? Người từng tái tam cầu sư phụ bắt chúng tôi phải cẩn thận với người đó, quên rồi sao?”

“A, là Kinh Thần Nhất Kiếm cái tên đó!” Hoa Anh cuối cùng nhớ ra, buột miệng nói. Nàng thử dài. Chương môn đại sư tỷ Hoa Thanh vừa rời khỏi, Bạch Vân Cung lấy nàng làm đầu. Sự tình này, nàng vô luận ra sao cũng không thể thoái thác được. Ngày thường, nàng tuy đậm mặc nhàn tản, lại cùng Hoa Thanh ít nhiều hiềm khích, nhưng đến lúc đại sự lâm đầu, nàng tự biết gánh lấy trách nhiệm.

“Bọn họ chế trụ đại sư tỷ và lục sư muội ở đâu?” Nàng đứng lên, đi vào phía sau bức bình phong, hoán đổi đạo bào thùng thình bằng một bộ kính trang. Huyền bạch lưỡng sắc của y phục ánh lên đôi má trơ mìn của nàng, làm nổi bật mấy phần anh khí. Hoa Anh một mặt hỏi, một mặt đưa tay đỡ lấy trường kiếm treo trên vách, khẽ lay động cổ tay. Choang một tiếng, bạch quang như rồng lượn qua lại bất định trong tay. Nàng hạ thấp tay kiếm, thị tuyến ngưng đọng nhìn kiếm phong tụ thành một dải biếc, thần thái nghiêm nghị hiện trên mi mắt. Chúng vị sư muội bình thanh liêm khí nhìn nhị sư tỷ, nhãn thần vừa bội phục lại vừa ái mộ. “Chúng tôi nghe được Phong Thần Hội lần này phái đến bảy người, đều trụ trong Vọng Hồ Lâu nơi Tiền Đường thành.” Hoa Vân nói, xen lẫn vài phần kính úy.

2. Hồng Lâu Cách Vũ Tương Vọng Lãn

“Mưa rồi.” Đột nhiên cảm giác được những vệt nhỏ li ti chạm vào má, thất sư muội Hoa Dương ngẩng đầu nhìn trời. Mây chiều bốn phía, sương khói mênh mông. Từng đám hơi nước mờ mờ la đà sát mặt hồ, mông lung như mộng ảo.

Khi giọt mưa đầu tiên chạm vào má, Hoa Anh trong lòng chấn động, phẳng phất có một bàn tay vô hình khuấy động tận nơi sâu thẳm mà không thể thấy rõ sợi dây điều khiển. Nàng bỗng nhiên quay đầu dõi theo đoạn đê chạy ngang trên mặt hồ mọc đầy dương liễu. Nhưng, chỉ thấy thu liễu tiêu sơ phiêu diêu trong gió lộng đầu cơn mưa, vô cùng tịch mịch.

Mưa được một khoảng thời gian khá lâu, đoàn người tiến đến Vọng Hồ lâu. Vọng Hồ lâu tịnh chẳng phải tòa lâu cô độc, lâu các đình tạ liên tục tiếp nối, mái ngói uốn lượn, sương khói Tây Tử hồ thăm thẳm phủ vây, cảnh sắc cực đẹp, là nơi người nhàn du đẳng cao ẩm tửu.

Hoa Anh dẫn đoàn sư muội lên Vọng Hồ Lâu. Tiếng bước chân vọng lại qua Vọng Hồ Lâu, trở nên lảng đãng xa gần. Bỗng nhiên nàng cảm nhận được một cỗ sát khí lảng lẹ, ngón tay máy động, vút một tiếng, Ngưng Bích kiếm rời khỏi vỏ kiếm.

Nàng ngừng bước trên thang lầu, từ nơi này ngẩng đầu nhìn lên. Phía cuối hai cửa sổ về hướng đông hiện diện bóng lưng một nam tử. Người này tựa vào song dỗi ra xa, bao quát tận đầu Bạch Đê. Từ thang lầu chỉ nhìn thấy tử y hắc phát. Trước trà kỷ hoành ngang một thanh trường kiếm tuốt khỏi vỏ, dưới ánh chiều lấp lóe quang mang. Người đó dùng một sợi tơ trắng buộc lấy mái tóc dài, gọn gàng mà tịch mịch.

Nàng thở ra một hơi khí lạnh. Sát khí lảng lẹ đó từ trên thân thể y toát ra. Không biết vì sao, dáng lưng của người này khiến trong lòng nàng dâng lên một nỗi quen thuộc không tên. Nàng không tự chủ dừng lại trên thang lầu, kéo theo nhóm sư muội cùng đứng lại.

“Các người đừng vọng tưởng! Thanh Loan hoa của Bạch Vân cung tuyệt đối không giao cho các người! Phong Thần hội và Bạch Vân cung là thế đại cừu gia. Cần phải hủy Thanh Loan hoa đi nữa, cũng quyết không để lọt vào tay bọn súc sinh các người!” Lục sư muội Hoa Thường giọng nói trong trẻo, giờ phút này nghe ra càng đặc biệt âm vang. Nữ đệ tử Bạch Vân Cung phần lớn đều vì thanh tu mà trầm tĩnh quả ngôn, nhưng lục sư muội này miệng lưỡi sắc bén thật hiếm thấy.

“Bọn ta chỉ mượn Thanh Loan Hoa một lần, năm tới hoa lại nở, nhưng lão đại của bọn ta nếu không được phục được kịp thời thì sẽ vong mạng! Nhân mệnh quan thiên, sư phụ các người sao lại tình lý bất thông như thế?”

“Xi! Phong Giản Nguyệt tên gia hỏa đó chết thì chết, với Bạch Vân Cung có quan hệ gì? Ai bảo mười lăm năm nay y không thắng nổi sư phụ ta? Đáng...” Hoa Thường miệng lưỡi nhanh nhạy, một tràng thanh âm trong trẻo phản bác lại người kia.

“Bốp”. Hốt nhiên, âm thanh gãy gọn vang lên, câu nói của lục sư muội giữa chừng đứt đoạn.

“Người... người... người đánh ta!” Hoa Thường phảng phất bị cái tát của người nọ làm cho ngơ ngẩn ra, cả nửa ngày sau mới mếu máo kêu lên.

“Ta vì sao không thể đánh người?” Thanh âm tử y nhân mang theo một cỗ sát khí lẫn ngạo khí bức nhân. “Hà huống người dám nhục mạ Phong lão đại. Yêu quá hóa kiêu, sư phụ người sao không chịu dạy dỗ người thế?”

“Giỏi lắm, Phong Thần Hội rốt lại đều chẳng phải người tốt... Ta không sợ chết, người giết cứ giết!” Lục sư muội trước giờ quật cường, nay bị quát mắng càng nổi tính ương bướng: “Kính Thần Nhất Kiếm là cái thứ gì? Đừng nghĩ rằng bản sự như thế đủ cho ta sợ người. Nói người biết, người mang giày cho sư phụ ta cũng còn chưa xứng! Võ công của nhị sư tỷ thôi đã cao hơn người nhiều!”

Phảng phất bị miệng lưỡi sắc bén của nàng ta khích động, tử y nhân nhếch mép cười lạnh. Song thủ đặt nơi bậc cửa sổ chột máy động. Cách một lần mưa, Hoa Anh trông thấy một đạo quang mang trắng xóa phá không bay ra giữa nội thất lờ mờ tối.

“A!” Lúc này, nhị sư tỷ trong nàng mới định thần lại, thân hình vút lên nhưng đã không còn kịp. Tay nàng tấn tốc vượt qua tóc mai, ngón trở búng nhẹ. “Đinh” một tiếng, đạo bạch quang kia hốt nhiên ngưng lại.

“Nhị sư tỷ, các người đến rồi ư?” Thanh âm Hoa Thường vừa mừng vừa sợ. Chưởng môn sư tỷ ngược lại trầm mặc, nhất ngôn bất phát. Ai cũng biết Hoa Thanh sư tỷ trước nay cao ngạo, tự nhiên là không muốn nói.

Thang lầu vang lên một trận cước bộ, đã có vài tử đệ của Phong Thần hội chạy đến xem xét, ôm quyền hướng về thiếu niên mi rậm cao gầy, hô lớn: “Chư vị Bạch Vân cung đến rồi ư? Mời qua đây, Vệ nhị đương gia của chúng tôi chờ đã lâu.”

Nữ tử áo trắng mang kiếm này giờ vẫn đứng trên thang lầu suốt lĩnh một đám nữ đạo nhỏ tuổi, tuy nhiên lại không động bước. Nàng chỉ chăm chú nhìn nam tử bên song, sắc mặt dần dần chuyển thành nhợt nhạt. Biểu tình hoảng hốt kinh hãi kịch liệt biến ảo trên khuôn mặt thanh lệ vô song. Khóe môi nàng run rẩy, hòa cùng thân thái xanh xao, ánh mắt phiêu hốt bất định.

Lúc đó, tử y nam tử nọ đã quay đầu lại, gật gù nhìn qua bên này. Không biết cũng thấy tuổi y còn rất trẻ, một thứ tuổi trẻ lãnh ngạo và sắc bén đọng lại nơi đầu mày cuối mắt, cố chấp không chịu thu liễm. Xương trán, sống mũi đều rất thẳng, toàn thể hợp lại phẳng phất như sống kiếm của một thanh cổ kiếm, lại có một thứ ý vị sơ cuồng ngạo thế.

“Hoài Băng...” Vừa trông thấy chàng ta, Hoa Anh đã không nén nổi kêu lên thất thanh.

“Tiểu Nghiên?” Nơi lầu cao, ngón tay chàng nọ run rẩy co lại, cảm giác ập đến trong lòng như một món đồ sứ dè nặng nơi các khớp tay, ép từ miệng tử y Vệ công tử đó bật ra một cái tên.

Mây khói ảm đạm tụ tập dày đặc quanh lầu cao trên Tây Tử hồ. Sợi mưa li ti lặng lẽ rơi xuống, xuyên ngang hai luồng thị tuyến đang giao thoa, quện lại như bức bình phong. Trong mây ảm ảm có tiếng sấm lan dần. Một lúc lâu, tử y nhân đang tựa song mới mở đôi tay ra, cúi đầu nhìn xuống, hốt nhiên ở tư thế đó cười lạnh: “Nguyên lai, ngày nay cô là Hoa Anh!”

“Không sai, tiểu đạo bảy năm trước xuống tóc nhập sơn học đạo, sư phụ đặt tên hiệu là Hoa Anh.” Tổ y ngọc quán nữ tử dịu ánh mắt lại, diễm đạm hồi đáp, nhưng bàn tay cầm kiếm dùng lực đến trắng bệch ra. Ánh mắt nàng ngừng trên thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ kia, chỉ thấy kiếm phong phẳng lặng trong suốt như nước, mơ hồ có khắc hai chữ Lưu Quang. “Nguyên lai, Vệ Hoài Băng Vệ công tử thì ra là nhị đương gia của đệ nhất đại bang Phong Thần hội. Tiểu đạo cô lậu, đến bây giờ mới được biết.” Thanh âm của nàng nghe ra có một chút than thở pha lẫn giễu cợt.

Thấy nàng trực tiếp gọi ra danh tự của nhị đương gia, đám tử đệ Phong Thần Hội trên lầu bắt giác kinh ngạc. Trừ vài nhân vật đường chủ danh phận cao vợi, hầu hết mọi người ở đây không hề biết nhị đương gia lại còn có tên gọi đó.

“Tại hạ họ Vệ tên Trang, Hoài Băng là tên tự, không dám phiền người ngoài phải nhiều lời.” Người bên song lạnh lẽo đáp. Không chờ Hoa Anh trả lời, y đột ngột quay đầu, nhìn thấy một tổ y nữ tử đứng đó đã lâu. Tia mắt y chạm đến một thân đạo bào của nàng, lại chạm phải trường kiếm trong tay, nhãn thần bỗng chốc dờ ra, hốt nhiên nhướng mày cười lớn: “Tiểu Nghiên a tiểu Nghiên, xem bộ dạng ngày nay của cô giống cái gì kia? Đường đường một vị thiên kim của Hoài Nam Tiết độ sứ, tri thư đặt lễ, một Tiết đại tiểu thư thừa sức làm thê tử của một vương hầu lại đi ăn mặc kiểu này ư? Không sợ lệnh tôn nổi giận, lệnh đường đau lòng sao?”

“Vệ công tử, gia từ đã quy tiên năm năm trước, xin chớ làm phiền người đã khuất.” Ánh mắt nàng dần dần kết lại thành một khối băng.

Hơi giật mình, Vệ Trang từ từ thu lại tiểu ý, nhưng vẻ lạnh nhạt vẫn đình lưu nơi khóe mắt. Y thở một hơi dài, thông tay quay lại: “Thế là trùng phùng không mong đợi. Tiết tiểu thư nay trở thành người võ lâm, đem người mang kiếm đến tranh luận chuyện thị phi giang hồ sao? Có ý tứ, thật có ý tứ... Ta còn nhớ lệnh tôn nhìn người giang hồ rất không vừa mắt, có đúng thế không?”

“Phàm người tu đạo, phải cắt đứt trần duyên, Vệ công tử hà tất hỏi nhiều đến chuyện thế tục ngày xưa.” Nàng không hồi đáp câu hỏi của y, mi xinh khẽ run, tựa hồ có một tia thống khổ dui vào tim. Nàng đưa mắt nhìn quanh, thấy đại sư tỷ cùng chúng vị sư muội nhìn mình với ánh mắt tò mò, liền không tranh luận nữa, cử kiếm đưa ngang: “Hoa Anh hôm nay mạo muội đến đây là muốn đem tỷ muội đồng môn trở về Bạch Vân cung. Thanh Loan hoa là bảo vật của Bạch Vân cung, tặng hay không hoàn toàn ở nơi sư phụ. Vệ công tử là người nói đạo lý, thật không nên giữ người làm tin.”

“Ta vốn không phải người thuyết giảng đạo lý.” Khóe miệng y như cười mà không cười, cũng không nhìn đến nàng, phất tay áo cuộn lấy trường kiếm trên bàn. “Tang” một tiếng, trường kiếm chui vào tay, nói tiếp: “Thế này, chiếu theo quy củ giang hồ, kiếm là dùng để phân thực lực cao thấp. Hoa Anh đạo trưởng, thỉnh giáo!”

“Đinh” một tiếng, đôi kiếm chạm nhau, thanh âm bằng lãnh nhọn hoắt. Vừa tiếp xúc Ngưng Bích kiếm, thân kiếm bị một luồng nội lực như thủy triều lớp lớp truyền qua, y chỉ thấy hồ khẩu đau rát, kiếm trong tay rung động mấy phần. Kinh hãi, Vệ Trang ngẩng đầu, tia mắt quét qua, chỉ thấy một màu áo trắng đang trôi lơ lửng, thân ảnh nhẹ nhàng khéo léo vô song. Một chiêu thi triển xong liền vọt đi, như mây trắng biến ảo vô cùng.

Kiểm pháp như thế... chẳng lạ nào đại ca năm đó thụ thương dưới Ngưng Bích kiếm. Vừa nhớ đến huynh trưởng nhiều năm ôm bệnh, đến nay thương thể thậm nguy, Vệ nhị công tử liền nhướn đôi mi rậm, trong mắt ánh lên một tia lạnh lẽo, cổ tay vẫy một cái, nội lực truyền qua, Lưu Quang kiếm ngân dài.

Chớp nhoáng, chẳng biết có phải do ảo giác hay không, nhân tình những người có mặt trên Vọng Hồ lâu đều hoa lên, phảng phất có một vầng sáng chói cường liệt từ thân kiếm Vệ Trang xạ ra bốn phía. Trong Vọng Hồ lâu kiếm khí dày đặc, dọc ngang lằng lể, những người bàng quan đều bị liên tiếp bức lui đến đầu thang lầu. Gian phòng trở nên trống trải, tử y và tố y thân ảnh như thiểm điện qua lại giao nhau, trong khoảng thời gian một hơi thở đã có vạn lần chiết chiêu.

Hai người giao thủ hoàn toàn không lưu lại một chút dư địa. Song kiếm sau mấy lần va chạm, theo lệ song song tách ra. Sát na va chạm, không màng đến kiếm khí đe dọa, Vệ Trang hốt nhiên duỗi tay. Ngón cái co lại, ngón trỏ, ngón giữa và ngón vô danh như dây cung liên tục phóng đạn. “Đinh đinh đinh”, ba mũi phi đạn kích trúng song kiếm trong tay Hoa Anh.

Kinh Thần chỉ! Hoa Anh nhất thời chẳng kịp lui lại, toàn bộ Kinh Thần tam chỉ đều trúng đích. Mỗi lần phi đạn chạm vào, Ngưng Bích kiếm dạt ra một xích. Hoa Anh chỉ cảm thấy một luồng nội lực như thủy triều hung mãnh tiến sang, đợt sau tiếp đợt trước, không lơ chút nào để nàng kịp điều tức. Việc duy nhất có thể làm, là nắm chặt lấy kiếm, không để bị đánh rơi. Tuy vậy, nàng bị cỗ nội lực quá lớn đó đẩy vù ra sau, hơi thở lập tức khó khăn, hai chân không chống nổi, cơ hồ rơi khỏi Vọng Hồ lâu.

“Cẩn thận!” Trong Vọng Hồ lâu, chương môn sư tỷ Hoa Thanh từ đầu đến cuối chỉ trầm mặc quan chiến bỗng buột miệng kinh hãi. Kỳ dư các sư muội khác bị chiêu thức của hai người làm cho hoa mắt thì không có lấy phản ứng nhỏ nào, cứ ngây ra.

Hoa Anh lù lũi tận lan can mới trụ vững lại được. Ngoảnh đầu nhìn lại, đã thấy thanh kiếm quen thuộc đó đang vọt về phía nàng. Phía sau ánh kiếm là đôi mắt lạnh lẽo tẻ người như băng tuyết của gã trai áo tía buộc tóc bằng dây bạc. Khoảnh khắc, trong lòng nàng dậy lên cảm giác buồn thương hốt hoảng. Tuy biết rõ chẳng có cơ hội thủ thắng, nhưng trường kiếm trong tay nàng vẫn cứ vung lên, ống tay áo bay lượn. Không biết tự lúc nào, một cánh giấy trắng từ trong tay áo đột ngột bay ra.

Một tờ giấy trắng rất tầm thường, bên trên điểm một vết mực. Bên ngoài, sợi mưa đan xen dày đặc, cánh giấy nhỏ bé phiêu phiêu bay vào giữa những đốm nước đang quện vào nhau, xoay một vòng rồi từ từ rơi xuống, phía mặt giấy có điểm vết mực mở ra. Trước khi mảnh giấy bay vượt tầm mắt, y đã kịp lướt qua...

Trưởng ngoại tân xuân bạch giáp y

Bạch môn liêu lạc ý đa vi

Hồng lâu cách vũ tương vọng lãnh

Châu bạc phiêu đăng độc tự quy

Phảng phất như bị đâm một kiếm vào ngực, sắc mặt Vệ nhị công tử đột nhiên hóa nhợt nhạt. Kiếm thể thành linh ngưng trệ, nhân thân cũng biến đổi đột ngột, mông lung như trước đó.

Tuy chỉ hoảng hốt trong khoảnh khắc điện quang thạch hỏa, chuyện xưa lại như tia sáng bùng chiếu trong lòng.

3. Tương Kiến Thời Nan Biệt Diệc Nan

“A Nghiên, còn chín dặm nữa mới đến, con ngồi kiệu suốt đã thấy mệt chưa?” Đang lúc chăm chú đến nhập thần, hốt nhiên nghe thấy tiếng phụ thân bên ngoài kiệu hỏi vọng vào, thiếu nữ vận cảm y giặt mình, vội vàng đem sách giấu dưới đệm rồi ngồi thẳng người lên.

“Nghiên nhi không mệt.” Nàng cúi đầu, nhẹ giọng trả lời.

Rèm kiệu vừa vén, phụ thân ngồi trên mình ngựa ghé nhìn vào, chỉ thấy nghi thái của đứa con gái nhỏ ôn hòa dịu dàng, liền gật đầu tán thưởng. Sau lần binh biến, vương thất suy vi, hoạn quan nắm giữ triều chính, chính lệnh từ đó bê trễ, đại quyền lọt vào tay Tiết độ sứ tọa trấn các phương. Hoài Nam Tiết độ sứ Tiết Chiêu Nghĩa ở hai miền Giang Chiết nghiêm nhiên trở thành nhất phương bá chủ. Tuy vậy, điều vẻ vang nhất của ông ta là ở mụn con gái này đây - đức, dung, ngôn, công, chẳng điểm nào là không xuất quần bạt tụy, tính tình lại thuần hiếu nhu hòa, người nào biết qua cũng không thể không mở lời khen ngợi. Đồng cung Thái tử năm tới làm lễ đội mũ, nữ nhi cũng đã đến tuổi cập kê. Việc tuyển phi sớm nằm trong sự tính toán của ông.

Hôm nay là hội đập thanh, nghe được hoa đào bên bờ Tây Hồ nở rất đẹp, liền đưa con gái đang quanh quẩn buồn chán trong nhà cả năm ra ngoài du ngoạn. Phụ nhân Trần thị thân thể yếu đuối, không thể đi cùng, chỉ đem theo nữ mẫu Dung bà bà.

Khi bóng dáng phụ thân khuất sau rèm che, Tiết Sở Nghiên mới thở phào nhẹ nhõm - vài ngày trước nàng từ thư phòng phụ thân trộm ra một quyển Ngọc Hề Sinh thi tập, mấy hôm nay xem đến mê mẩn, cả du xuân cũng mang theo giữ ra đọc, thế nên thắc thỏm lo sợ phụ thân phát giác. Mấy quyển Nữ tắc, Nữ giới, Liệt nữ truyện các loại, mười năm qua nàng đã đọc mòn. Một năm trước nàng lẻn vào thư phòng phụ thân, khó khăn lắm mới đem ra được bản thi tập đầu tiên, từ đó trở đi say mê lui đến tìm tòi.

Được mấy lần thì mẫu thân bắt gặp, nhưng mẫu thân từ ái, thế nào cũng chẳng sao. Giả như phụ thân trông thấy nàng đọc mấy thứ này, nhất định là bị trách mắng ghê lắm. Vô đề này, Cẩm sát này, phụ thân đều cho là dâm từ diễm khúc dạy hư con gái đấy. Nhưng mà thi từ của Nghĩa Sơn thật là đẹp quá, khiến nàng yêu thích đến không rời tay.

Chờ tiếng vó ngựa chở phụ thân rời đi khá xa, Tiết Sở Nghiên vội vàng cúi xuống, thò tay khua khoảng dưới đệm ngồi tìm kiếm thi tập. Rồi thì, sắc mặt nàng từ từ tái đi; sách đâu còn nữa. Chẳng lẽ... chẳng lẽ đã rơi khỏi kiệu mất rồi ư?

Hồng rồi, vì để đánh tráo quyển Ngọc Hề Sinh thi tập, nàng sau khi lấy sách liền thay vào bằng tập Nữ giới bình nhật thường hay đọc, tránh bị phụ thân phát giác trên giá sách đã thiếu đi một quyển. Nếu như bản thi tập bị mất...

Chiều hôm đó trú lại trong một biệt viện ven phía tây bờ hồ, nghĩ đến cùng chẳng nên đánh mất quyển sách kia, một là nếu phụ thân phát giác thì hết đường chối cãi, hai là nàng cực kỳ yêu thích thơ Nghĩa Sơn, nay mất đi thật đáng tiếc. Thời gian xoay vần đến nửa đêm, nàng cuối cùng đã làm ra một việc khiến bản thân cũng phải giật mình -

Nàng nhẹ chân nhón gót, rón rén ra phòng ngoài, mang theo một trăn đèn lưu ly. Dung bà bà cả ngày mệt mỏi, giờ đang ngon giấc, không may may nghe đến tiếng bình nhật khôn khéo ngoan hiền lại đang chuẩn bị cho chuyến mạo hiểm lần thứ nhất trong đời.

Nhưng rồi, ra khỏi cửa sau biệt viện, Tiết Sở Nghiên bắt đầu hối hận. Nàng không quen đường thuộc lối, không biết đi đã bao xa, cũng không biết bản thân lạc bước đến tận nơi nào, trước mắt là một màn tối đen, cuối cùng đành đứng tại chỗ bất động. Trên hải báms đây bùn đất, ngày mai làm sao ăn nói với Dung bà bà đây? Bản thân thật vô dụng, sự tình vẫn chưa có cách giải quyết, lại còn nảy thêm phiền toái nữa. Thiên kim tiểu thư mười bốn tuổi nhà Tiết độ sứ tay run run cầm đèn lưu ly đứng dưới gốc cây ven bờ hồ chẳng biết nên phải làm sao.

“Khúc khúc... thê lương bảo kiếm thiên, ki bạc dục cùng niên...” Đột nhiên, trong gió bất ngờ truyền lại hai câu thơ của Lý Nghĩa Sơn, thanh âm khê thoai nhưng ngân nga mà rõ ràng, nối tiếp bằng tiếng lật sách loạt xoạt, gần ngay bên tai. Mắt nàng sáng lên, đến nghĩ cũng chẳng nghĩ ra mình lại đọc nổi hai câu sau: “Hoàng diệp nhưng phong vũ, thanh lâu tự quán huyền -” Một mặt ngâm nga, một mặt ngẩng đầu dò tìm nơi phát ra âm thanh, liền trông thấy trên thân cây phía trước có một người đang ngồi.

Nghe tiếng ngâm trong trẻo của nàng, người đang ngồi trên cây giật mình, tay cầm sách đặt xuống đưa mắt nhìn. Bóng hình người đó khuất sau muôn ngàn tờ liễu, duy có đôi mắt sáng ngời như sao, trong tay cầm một quyển sách.

“A, đó là sách của ta! Trả lại ta...” Vừa trông thấy quyển sách trong tay đối phương, Tiết Sở Nghiên quên biến ngàn muôn lễ nghi ăn nói bó buộc hàng ngày, buột miệng kêu lên.

Nam tử ngồi trên cây rướn mình, vén rèm liễu, hứng thú quan sát thiếu nữ cầm đèn lưu ly đứng dưới gốc cây, khoe miệng sắc như lưỡi kiếm nhếch lên theo vẻ vui cười : “Khúc khúc... là sách của cô sao? Tiểu cô nương, cô... khúc khúc... cô cũng thích Lý Nghĩa Sơn à?”

Ánh sao chênh chếch nghiêng lên khuôn mặt nam tử đang ngồi trên cây, Tiết Sở Nghiên trông rõ nét mặt gã. Bất quá tuổi chừng hai mươi, mặt mũi rất sáng sủa, xương trán sống mũi thẳng tắp, đường nét gương mặt liền lạc rắn rỏi, tuy có chút xanh xao mệt mỏi của người bệnh, khí thế bức nhân chẳng kém đi.

“Vị công tử này... xin, xin đưa trả quyển sách cho ta.” Lòng hồi hộp, đôi má nàng đỏ lên, cúi đầu lí nhí nói, không trả lời câu hỏi của gã. Ánh đèn lưu ly mờ man một bên gương mặt nàng, chợt sáng chợt tối.

“Ta nhất được thì là của ta, sao phải trả cô chứ?” Nam tử kia chột dưng giọng lưỡi vô lại trả lời nàng. Nàng khẽ cau mày liễu, bặm đôi môi nhỏ, dậm dậm chân: “Người, con người người thật là không biết nói đạo lý gì hết...” Theo bước dậm chân, đèn lưu ly trong tay cháy bùng lên, khi sáng khi tối ánh lên nửa mặt nàng, đẹp đến cơ hồ không thật.

“Ta đưa người ngân lượng, người đem sách trả ta được chẳng... Không có sách, cha mà biết thì không được đâu.” Nàng nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng nghĩ ra được cách giải quyết duy nhất, đầu mày cuối mắt đầy ủy khuất, cơ hồ sắp khóc đến nơi, còn đầu dậm về bình tĩnh ung dung thường ngày.

Nam tử ngồi trên cây nhếch miệng, tựa hồ muốn cười, nhưng cuối cùng chẳng nụ cười nào hiện ra, thở dài đem sách trong tay đưa nàng: “Được rồi được rồi, đừng khóc mà... đây, trả lại cho cô. Mau về thôi, kéo cha mẹ lo lắng.”

Nàng vội vàng đưa tay tiếp lấy. Sách vừa vào tay, dưới ánh đèn lay lắt không kèm được giạt mình: trên màu giấy ngả vàng điểm một vết hồng tươi, đập vào mắt sững sờ. “Ai da, người tẩy máy sách của ta rồi!” Nàng nhú mi xinh, hấp tấp lấy khăn tay cọ lên sách. Rất nhanh, vết máu nóng ầm nhuộm đỏ màu trắng của khăn tơ. Nàng đột nhiên sợ hãi trong lòng, ngẩng đầu nhìn gã.

“Khúc khúc... xấu hổ rồi. Ta giấu sách trong ngực, vừa trúng thương chưa lâu nên máu dây vào sách.” Tử y nam tử cười tỏ vẻ chịu lỗi, sẽ nhích người tựa vào thân cây, bàn tay áp trên ngực buông thông. Máu nơi ngực thấm ra, qua kẽ tay rỉ đầy vạt áo, từng giọt từng giọt theo cành cây nhỏ xuống đất. Nàng còn trông thấy bên thân gã đeo một thanh kiếm, mộc mạc giản dị, nhưng kiếm khí lẫm liệt toát ra khiến người ta phải ghê mình.

“Gã, gã từng giết người ư?” Nắm chặt tập sách và chiếc đèn, cô gái kinh hoảng lùi lại. Vừa khi đó, giữa cõi tịch tĩnh của nơi hoang dã này, nàng nghe có tiếng người lao xao. Ngẩng đầu lên liền trông thấy một đoàn đuốc lửa và đèn lồng, từ xa xa theo Bạch đề ngoằn ngoèo bò lại. Trong gió văng vẳng tiếng binh khí va chạm leng keng cùng tiếng quát tháo, thanh thế không nhỏ.

“Đáng chết, sao lại tìm đến nhanh thế chứ.” Nàng đang lúc hoảng sợ bỗng nghe nam tử trên cây lẩm bẩm. Tai thoáng tiếng gió, đã thấy người kia từ trên cây nhảy xuống đứng bên cạnh nàng, trường kiếm tuốt cao hắt ánh lạnh leo bốn bề, thấp giọng bảo: “Cô đi nhanh, bị cuốn vào thì phiền đấy.”

Nguyệt quang thăm đậm chiếu xuống ngọn đèn lưu ly sáng tối bất định, nàng bên lên ngắm nhìn người nọ. Máu từ vạt áo gã không ngừng chảy xuống, đọng lại trên mặt đất. Nhưng ánh mắt gã e còn sáng hơn cả tuyết. Lưỡi kiếm kia, trong tay gã lưu chuyển ngàn vạn tia sáng trong suốt.

Đoàn người phía trước dần dần đuổi tới, ánh đuốc chiếu ngời mặt hồ tĩnh lặng xanh trong. Nàng trông thấy tất cả bọn họ đều cầm theo đao thương sáng giới, tựa hồ ráo riết truy đuổi, người nào người nấy mặt mũi dữ tợn. Nàng sợ đến đôi chân nhũn ra, quên cả co giò bỏ chạy, chỉ đứng đó chờ đợi nhìn bọn người đang sấn lại gần.

“Chỗ kia! Tiểu tử họ Vệ ở chỗ kia! Các huynh đệ, hãy vì bang chủ báo thù!” Bị ánh sáng của đuốc lửa soi thẳng vào mặt, nàng kinh hoảng lùi ra sau nấp trong chiếc bóng của gã, chột nghe thấy trong đám người nhốn nháo nọ có kẻ lớn tiếng hô hoán.

Tay chân nàng mềm nhũn, tuy vẫn còn ý thức được phải ôm chặt tập sách kia. Hốt nhiên cảm thấy thân người nhẹ bổng, dường vân giá vụ bay lên, chưa kịp phản ứng đã phát giác mình đang chễm chệ trên một cành cây rồi. “Ngoan ngoan ngồi đây, đừng chạy loạn, chờ ta dọn dẹp bọn này xong sẽ đưa cô về... Chà, thật là bực chết đi.” Gã lấy ra một giải tơ trắng buộc vội quanh đầu, ghé răng giữ lấy đoạn dây rủ xuống. Ánh mắt lạnh lẽo xạ vào bọn người đang tiến đến.

Đêm ấy, hình như gã đã giết rất nhiều người?

Tinh sương, sau khi gã hộ tống nàng về đến nơi, cánh cửa phết son từ từ đóng lại. Qua khe cửa còn chưa khép kín, nàng lặng yên ngắm gã, con người ấy, khuôn mặt ấy, trước mắt đang mỗi lúc một xa. Nàng phảng phất nhận ra có một thứ cảm giác lạ lùng đang lặng lẽ nhen nhóm, trong lòng khơi dậy một nỗi buồn bã không tên.

Đúng lúc đó, gã đột nhiên khoát tay chặn đứng cánh cửa đang trên đà khép lại. “Ta tên Vệ Hoài Băng.” Gã nói. Nàng giật mình, tựa hồ có thể cảm giác được đôi má mình đang chuyển màu đỏ gấc: “Tôi... tôi... họ Tiết... Tiết Sở Nghiên.” Nàng lúng túng đáp.

Khởi đầu như thế, như trong câu chuyện cổ tích truyền kỳ, xa xôi mà đẹp đẽ. Có bảo kiếm anh hùng, có nhu tình mỹ nhân. Một là kinh thế kiếm khách bạt kiếm rong ruổi giang hồ, một là minh châu ngọc lộ xinh đẹp thơ ngây tiểu thư một nhà danh giá. Nhưng mà, ái tình của một đôi không “môn đăng hộ đối” vĩnh viễn chẳng cách nào tránh được tương lai.

Đêm ấy, trên ngôi lầu của nàng.

“Phụ thân nói, đầu tháng sau muốn thiếp học tập lễ nghi ca vũ, nhân tiết xuân năm tới là đại điển tuyển phi của Ý Đức Thái tử. Phụ thân vì để sắp xếp việc này đã hao phí rất nhiều tâm tư.” Ngắm nhìn mái tóc phía sau đang được y vén lại, nàng hốt nhiên nói.

Tay gã dừng lại, sau đó, tiếp tục chậm rãi đưa lược chải xuống. Gã biết, rồi chuyện này sẽ có một ngày phải đối mặt. “Chúng ta cùng trốn đi. Chờ nàng lớn thêm chút nữa, ta cưới nàng.” Lời gã vừa lọt vào tai, thân người nàng khê run, lại không lời nào đáp lại.

Gã bỗng nhiên buồn bực, lược đưa nhanh vài bận, tóc xoắn lại rồi bù lên, liền thôi không chải nữa: “Ta biết nàng chẳng chịu mà - đường đường con gái của Hoài Nam Tiết độ sứ, chỉ xứng làm thê thiếp vương hầu công khanh, lý nào đi phiêu bạc cùng một tên kiếm khách giang hồ chứ?” Nàng vẫn cúi đầu, cắn môi không nói, bỗng nhiên nước mắt tuôn rơi.

“Tiểu Nghiên, chúng ta trốn đi, được không nào?” Gã vốn đang phẫn nộ đầy ngực, nhưng rồi trông thấy đôi mắt đầm lệ của nàng, chợt nhu hòa trở lại. Nàng vĩnh viễn sở hữu một thứ lực lượng khiến người ta muốn vỗ về, thuần mỹ mà thơ ngây, thướt tha như tiên tử.

“Chàng chẳng biết, chàng chẳng biết đâu!” Nàng đột nhiên khóc mướt, khóc khôn cầm, cũng chẳng sợ làm kinh động người ngoài. Nàng vùi mặt vào mớ tóc rối nức nở: “Cha rất quật cường, rất lo lắng đến thể diện. Nếu biết được, ông ấy, ông ấy chết cũng không để chúng ta đi. Mẹ cũng giận mà chết, thân thể bà vốn không được khỏe... Cha từ rất lâu đã lạnh nhạt với mẹ, chỉ vì thiếp, nên... Như nếu, như nếu thiếp khiến ông ấy phải thất vọng, ông ấy đối với mẹ sẽ càng không tốt... Sự tình còn rất nhiều rất nhiều rắc rối bên trong, chàng chẳng biết được đâu.”

“Vậy thì... chúng ta đem cả mẹ nàng theo, được không?” Gã nói, vẻ bối rối.

“Làm sao được. Ngày đó, ngày đó chỉ có thiếp ở bên thôi đã đủ trở ngại tay chân chàng, chàng suýt nữa bị bọn họ hại chết... Nếu phải mang theo hai gánh nặng cả thiếp lẫn mẹ, như thế càng thêm xoay trở khó khăn.” Nàng nức lên, hồi đáp rất nhanh, hiển nhiên sớm lo đến vấn đề này. “Thiếp suy nghĩ đã ba tháng ròng, thật đấy. Thiếp nghĩ... chỉ có một con đường, kỳ dư cuối cùng đều không thể vượt qua...”

“Ái chà, nha đầu nàng, tại sao mỗi việc cứ luôn phải nghĩ đông nghĩ tây thế? Chúng ta đem theo cả mẹ nàng, nhất loạt cao chạy xa bay, được chưa nào?” Gã nhất thời không biết hồi đáp ra sao, chỉ còn cách được bước nào hay bước ấy.

“Không được.” Tiết Sở Nghiên sau một lúc cúi mặt, hốt nhiên ngẩng đầu nhìn gã, quyết tuyệt hồi đáp.

“Vậy thì... hãy cứ thế thôi! Ta làm khách giang hồ đường ta, nàng về làm Thái tử phi đường nàng. Cũng tốt, xét cho cùng chẳng được chung đường tất ai về chỗ nấy!” Gã bật đứng dậy, thê lương cười dài, trong tay nắm chặt chiếc lược bằng ngọc kia, cũng chẳng đoái hoài gì đến mái tóc rối bời của nàng.

“Ai? Ai ở trên đó?” Cuộc đối đáp của bọn họ ngày càng lớn tiếng, cuối cùng đã bị phụ thân dưới lầu nghe thấy, quát vọng lên.

“Chàng chạy đi!” Tiết Sở Nghiên nhìn gã đăm đăm, ghi tạc nam tử áo tía gấp gáp dưới trăng lạnh sau rèm liễu thưa. Nàng đẩy vai gã, đẩy gã đến gần song cửa, “chạy đi.”

Gã bị nàng đẩy, không tự chủ được nhích dần đến bên song. Két một tiếng, cửa mở toang ra, Hoài Nam Tiết độ sứ Tiết Chiêu Nghĩa xông vào, kiểm trong tay lăm lăm, lớn tiếng hỏi: “A Nghiên, con không việc gì chứ? Ai vừa ở đây la lối? Có cướp à? Có cướp à?”

Chờ luôn một lúc chẳng thấy nữ nhi trước nay lém lỉnh đáp lời, phụ thân cuối cùng cảm thấy có chút không ổn, liền quay đầu lại, nhờ bóng trăng trông thấy một nam tử áo tía thân mang trường kiếm đứng bên song, Tiết Chiêu Nghĩa kinh ngạc, bắt đồ nắm chặt kiếm trong tay. “Vương bát đản... dám, dám có ý dụ dỗ con gái nhà ta?” Qua phút kinh ngạc, ông ta rống lên giận dữ, kiếm đưa cao quá đầu xông đến lia một nhát, “ta giết ngươi!”

Vệ Hoài Băng không buồn động, chỉ lẳng lặng nghiêng người, thản nhiên nhìn bảo kiếm nặng nề sượt qua đầu mũi, chém ngập vào chấn song. Tưởng cũng không tưởng được, gã chẳng nói chẳng rằng xuất thủ khóa chặt yết hầu Tiết độ sứ, chỉ là dùng lực kém đi một chút, tránh cho đối phương lâm vào cảnh đỏ tím mặt mũi.

“Hoài Băng!” Nàng khản khoản kêu lên, rồi nhoài người dụng lực đẩy gã biến đi.

Thu phong se sắt thổi mang theo hương quế bên Tây Tử hồ, ẩn ước còn nghe tiếng sóng vỗ như có như không - giả như cơn nước mùa thu tràn về, liệu hôm nay đã đến nơi chưa? Từ buổi gặp gỡ đến nay, đã qua bảy tháng thời gian ngắn ngủi. Thời gian bảy tháng, cũng là thời gian diễn ra để rồi kết thúc đoạn truyền kỳ. Tất cả chỉ là một cơn ảo mộng trên cõi thế nổi trôi đây ư? Nàng cắn môi, nhìn ra sắc đêm mang mang bên ngoài song cửa, lệ trong mắt đẹp đã ngập tràn. Bỗng nhiên lưng nàng hứng chịu một cơn đau buốt, rất nhanh sau đó, nàng cảm giác được suối máu tuôn xối xả ướt đầm xiêm y.

“Nha đầu không biết xấu! Bại hoại gia phong... ta, ta giết ngươi cho rồi!” Phụ thân ghen lời, đưa cao lưỡi kiếm. Nhưng trông thấy con gái toàn thân tím máu, tựa hồ hối hận đã quá nặng tay, bề ngoài tuy vẫn hùng hổ, ngữ khí đã dần dần dịu đi.

Hốt nhiên nàng gieo tấm thân đầy máu quỳ xuống: “Phụ thân, sự đến nước này, việc tiến cung xem như bất thành, nữ nhi cũng không muốn để cha mất mặt. Xin cha hãy cho con được xuất gia tu đạo!” Dưới vầng nguyệt âm đạm, ánh mắt nàng trống vắng mênh mang, không vương bận một tia tục khí trần gian nào.

4. Châu Bạc Phiêu Đăng Độc Tự Quy

Kiểm thể tuy ngưng trệ trong sát na ấy, nhưng thanh kiếm của Vệ Trang vẫn giữ nguyên quán tính ban đầu lao về phía trước. Sắc mặt Hoa Anh xanh xao mà bình tĩnh, chỉ đứng tại chỗ, căn bản không dùng bất cứ kiếm chiêu nào để phản kích, chỉ thu kiếm về, một kiếm ngang ngực quét ra.

Sát na đồng quy ư tận, những người có mặt trên Vọng Hồ lâu đài la hoảng, thân thể chồm về phía trước. “Nhị sư tỷ! Nhị sư tỷ!” Lục sư muội Hoa Thường ở một bên sợ hãi đến trắng bệch ra.

Đại sư tỷ Hoa Thanh lần đầu tiên trải qua nỗi hận không thể đem cảm giác để hành động thay cho thân thể đã bị điểm huyết đạo, căn bản không cách nào động đậy. Nàng không còn bảo vệ nỗi khí độ của một chưởng môn sư tỷ thường ngày vẫn một mực giữ gìn, tận dụng toàn bộ khí lực hô to: “Không Sơn Linh Vũ! Không Sơn Linh Vũ!” Đó là chiêu thức tối hậu của Bạch Vân Thiên Ảo kiếm pháp, hóa mây thành mưa, tẩy rửa Không sơn. Nếu như ngộ được ẩn ý bên trong, thì triển ra sẽ biến ảo vô cùng, thâm sâu không thể lường được.

Mười lăm năm trước, nàng mới còn là một cô bé vừa lên bảy, rụt rè nép sau lưng sư tổ, mắt nhìn chường môn đệ tử Tĩnh Minh sư phụ sử dụng chiêu này, một kiếm đâm vào ngực Phong Thần hội long đầu lão đại. Từ đó, Phong Thần hội cùng Bạch Vân cung triền miên ân oán dù trăm năm cũng không kể xiết. Sau, do Phong Thần hội chủ động đem thế lực triệt xuất về phía Nam sông Trường Giang nên tình hình tạm thời hòa dịu, mười năm gần đây được an nhàn vô sự - mãi đến lúc Vệ Trang gây hấn muốn đoạt Thanh Loan hoa mà bức bách Bạch Vân cung.

Thế nhưng, đã không còn kịp nữa.

Giữa mưa thu, hai người bọn họ như thiêu thân gặp lửa, nhanh chóng xoắn vào nhau, kiếm trong tay phát ra những đạo ánh sáng lạnh lùng trắng xóa. Kiếm nhập, huyết xuất. Hai thanh kiếm cơ hồ cùng lúc rạch phá thịt da đối phương, cắt vào huyết mạch. Hơi gió do kiếm khí phát ra lay động mái tóc dài của bọn họ. Trong lúc đao qua kiếm lại, lưỡi kiếm ánh chiều khuôn mặt hai người. Phảng phất như trong ảo giác, Vệ Trang trông thấy đối phương của gã lặng lẽ mỉm cười với gã. Gã cũng không tự chủ được, mỉm cười theo. “Có lẽ... kết liễu như thế này cũng tốt, phải không?”

“Choang, choang!” Sát na mũi kiếm bén nhọn rạch vào da thịt, đột nhiên phảng phất có một cổ đại lực nương theo khoảng không xô đến. Hai mũi kiếm đồng thời chấn động, tách ra theo hai hướng đối nghịch. Đôi tay cả hai cùng lúc cảm thấy tê dại, thân hình tiếp tục đan vào nhau. Chỉ trong khoảnh khắc, sinh tử đã tiến đến rất gần.

Dừng tay đứng lại, hai người ngó theo phương phương hai đạo chỉ phong vừa mới phát ra, trông thấy trên mái hiên ngoài song khá xa tầm mắt có một bóng người mơ hồ giữa mưa thu.

Hoa Anh khẽ giật mình, phát giác đám tử đệ Phong Thần hội trong gian phòng đều quỳ cả xuống. “Đại ca.” Kiếm trong tay Vệ Trang cũng hạ xuống, gã không dám ngược nhìn bóng người áo trắng kia, mày kiếm thu lại, chẳng biết từ lúc nào đã vô thức cúi đầu.

Người của Bạch Vân cung đồng loạt biến sắc. Đại ca? Đại đương gia Phong Thần hội mười lăm năm trước hiệu xưng vô lâm đệ nhất Phong Giản Nguyệt? Tay Hoa Anh vội vàng xiết chặt lấy kiếm, mới hay sau lúc bị chấn khai, hồ khẩu vẫn còn râm ran tê chồn.

“Khúc khúc... ngươi vẫn biết gọi ta là đại ca?” Thanh âm Phong Giản Nguyệt tuy nhỏ, lại không át được uy nghiêm và phần nộ. “Ta đã... khúc khúc, đã cảnh cáo ngươi, vô luận thế nào cũng không được đối địch với Bạch Vân cung nữa!” Trong đêm tối, nhờ ánh lửa đèn, Hoa Anh mới có thể trông thấy bóng ảnh chập chờn trên mái hiên. Y cao mà gầy, nói được một lúc lại ho không ngừng, cả thân người run rẩy. Nghe nói mười lăm năm trước, sau khi bị thương dưới kiếm Tĩnh Minh sư phụ, người này một mạch ngã bệnh không thể tái xuất giang hồ. Tuy nhiên, cách không chỉ kinh của ông ta vừa rồi, thật ra có thể nói là lãng lệ hải nhân.

“Đại ca, huynh mau vào đi thôi. Huynh không thể bị ướt đâu!” Nàng lần thứ nhất trông thấy cái gã xưa nay kiêu ngạo bưng bưng lại nói chuyện kính cẩn nhường ấy, “Muốn chờ nắng đẹp, cũng phải đi vào đã chứ!”

Giữa đám tử đệ xúm xít chung quanh, Phong Giản Nguyệt yên vị, phô ra áo da trên người, húng hắng ho liên tục, tay dùng một chiếc khăn khô ráo thấm những giọt mưa còn đọng lại. Vệ Trang không một lời, đứng yên bên y.

“Vô công của ngươi thật là ngày càng tiến bộ ra phết. Ngươi thừa biết ta không thể động chân khí, lại ở sau lưng ta gây việc lỗi thôi. Vừa rồi cảm được mũi kiếm của ngươi, nhưng ta gần như phải liều mạng đấy.” Lâu sau, chờ cơn ho dịu lại, Phong Giản Nguyệt đem chiếc khăn để lên bàn, lạnh lẽo liếc Vệ Trang một cái, ánh mắt lạnh tanh, “Không ai bị thương chứ?”

“Không có. Đệ chỉ là giữ người lại, tưởng có thể trao đổi với Tĩnh Minh cung chủ lấy Thanh Loan hoa.” Trước mặt đại ca, thần sắc Vệ nhị công tử cứ như vậy biến thành an tĩnh, không còn ngạo khí cũng không có chống đối, thành thành thật thật hồi đáp mỗi câu hỏi.

Nghe nhị đệ hồi đáp, Phong Giản Nguyệt không biết vì sao lại đột nhiên ho lên kịch liệt, vội vàng chớp lấy chiếc khăn trên bàn, nhưng không kịp nữa, thân người run lên, một búng máu tươi bắn ra dính vào ngực áo.

“Đại ca!” Sắc mặt Vệ Trang trắng bệch, vội vàng dùng khăn lau ngực áo y, lại bị Phong Giản Nguyệt đưa tay đẩy ra. Y vẫn ho không ngừng, nhưng ánh mắt sáng rực khiếp người: “Khúc khúc... như nếu ngươi vẫn

còn gọi ta là đại ca, hãy nhìn ta mà thề: từ đây về sau, khúc khúc, về sau sẽ không động thủ với người Bạch Vân cung nữa!”

Các nữ đệ tử Bạch Vân cung đều giật mình, nhìn nhau dò hỏi. Hoa Anh này giờ toàn thần quán chú phòng bị, lo rằng lương đại long đầu Phong Thần hội sau khi gặp mặt đột nhiên ra tay với tỷ muội đồng môn, khác ấy nghe được mệnh lệnh của Phong lão đại, cũng không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có đại sư tỷ Hoa Thanh sắc mặt không đổi, phảng phất như sớm tiên liệu được tình hình, chỉ rất nhẹ, rất nhẹ thở ra một hơi.

Từ y ngân kiếm Vệ nhị công tử lặng yên, đầu mi cau lại không nói không rằng. Nét mặt Phong Giản Nguyệt càng thêm nghiêm lệ, trắng xanh một cách đáng sợ: “Nói!”

“Đệ không nói! Đệ không nói!” Đột nhiên, Vệ Trang lùi lại một bước, tay nắm chặt Lưu Quang kiếm, đôi mi nhướng cao, thần sắc quyết liệt cứng cõi, “lấy không được Thanh Loan hoa thì huynh chết đây! Đại ca, đệ không thể nhìn huynh chết, kể cả phải đập bằng Bạch Vân cung đệ cũng phải cướp bằng được giải được!”

“Giỏi, thế thì ngươi trước tiên phải đánh gục ta, bước qua thi thể của ta mà ra khỏi đây...” Đột nhiên, Phong Giản Nguyệt trầm trầm thốt ra một câu, sau đó đứng dậy, bước đến trước mặt gã huynh đệ trẻ tuổi, “bằng không thì ngươi bỏ ngay ý tưởng đến Bích Thành sơn làm loạn.”

Vệ Trang tức thì nghẹn lời, ngẩng đầu nhìn ánh mắt huynh trưởng, đột nhiên đột lòng, mà lại không nói gì. Phong đại ca tuổi tác cao hơn, tuy không phải thân huynh đệ, nhưng trong thế giới giang hồ này, mệnh lệnh của y là lớn. Trưởng huynh như cha, gã tuy kiêu ngạo không kèm chế, nhưng lời của đại ca thì đều đã nghe qua cả rồi.

Trông thấy nhị đệ phản đối kịch liệt, Phong Giản Nguyệt thở dài, cơn ho bắt đầu nổi lên. Lại trông thấy nhân quang lạ lẫm của đám nữ đạo Bạch Vân cung, đôi mắt người bệnh thoáng lóe lên ánh nhìn cực kỳ phức tạp. “Thỉnh vấn tôn hiệu vị đạo trưởng này?” Nhìn thấy trong tay Hoa Anh đang cầm một thanh kiếm ánh thép biếc xanh, nhân tình Phong Giản Nguyệt lại lóe lên, hốt nhiên nhẹ giọng hỏi, thanh âm rất nhu hòa.

Hoa Anh đang ngây người chứng kiến kiến huynh đệ bọn họ tranh chấp, khoảnh khắc Phong Thần hội lão đại đột ngột quay ra hỏi, hơi giật mình: “Tôi... tiểu đạo đạo hiệu Hoa Anh, là Bạch Vân cung nhị đệ tử của Tĩnh Minh sư phụ.”

“Khúc khúc... nhị đệ tử Hoa Anh.” Phong Giản Nguyệt ho mấy tiếng, gật gật đầu, “nghe nói vài năm gần đây Tĩnh Minh thu được một đồ đệ, tư chất kinh nhân, hóa ra là cô. Niên kỷ nhỏ như vậy mà có thể luyện được Bạch Vân Thiên Áo kiếm pháp đến cảnh giới ấy, đích xác là kỳ tài trăm năm khó gặp.” Y nhìn nàng, thần sắc trong đôi mắt ít nhiều xa vắng, phảng phất như đã đi đến nơi nao rồi.

Đôi má nàng thoáng hồng, cúi đầu cắn môi. Nàng là người trước nay giữ mình khép nép, bỗng nhiên bị Phong Thần hội lão đại lôi ra khoe mẽ giữa đám đông như thế, thật chẳng biết nên nói lời gì cho phải. Nàng còn đang bèn lên, Phong Giản Nguyệt lại có ý kết thúc cuộc xung đột dầu sôi lửa bỏng: “Hãy thay ta thăm hỏi sư phụ của cô, nói rằng cố nhân lâu không gặp, chúc đạo trưởng tu vi tăng tiến! Tiểu đệ này tuổi nhỏ bồng bột, dám mạo phạm quý phái, thỉnh châm chước cho.” Cả đám tỷ muội đều giật mình: vốn là cục diện kẻ cận tử thần, lại có thể nhẹ tênh thoát ra hay sao?

“Đại ca!” Vệ Trang ít nhiều không cam chịu, nhìn nét mặt trắng xanh của Phong Giản Nguyệt, mi gian đầy vẻ cô phẫn, kêu lên: “Huynh còn muốn thả bọn họ đi? Huynh muốn chóng chết đây ư, lại còn để bọn họ đi? Bọn họ nhận cũng chẳng buồn nhận ra huynh đang bạo bệnh, không chút lương tâm đến thế, huynh còn...”

“Câm miệng.” Lời chưa được nửa, Phong Giản Nguyệt bỗng nhiên quay lại, mục quang lạnh lẽo như băng tuyết, khiến mấy người bàng quan đều lạnh mình. “Các vị đạo trưởng, mời đi trước. Ta và nhị đệ còn có việc cần bàn, thứ không tiễn xa được.” Phong Giản Nguyệt đầu không quay lại, chỉ điềm đạm nói với đám nữ đạo.

Hoa Thanh ôm kiếm thì lễ: “Thế thì, Phong lão đại, bọn tôi cáo từ.” Đang cùng chúng vị tỷ muội đi xuống thang lầu, Hoa Thanh xuất kỳ bất ý dừng lại, hình như hết dùng dằng nọ đến dùng dằng kia, cuối cùng nhin không được quay lại, khê khằng nói: “Còn nữa, xin ông bảo trọng nhé... Mười lăm năm rồi, bà ấy thật sự việc gì cũng đều quên cả.” Chúng vị tỷ muội đều không hiểu đại sư tỷ nói cái gì, lại thấy đáng người hao

gậy của Phong Giản Nguyệt chấn động mãnh liệt, quay đầu chăm chú nhìn Hoa Thanh, tựa hồ cố sức nhớ lại việc gì, hồi lâu mới lên tiếng: “Cô...?”

“Phong lão đại chỉ sợ là cũng không quên được đây chẳng?” Khuôn mặt bầu bình mà cao ngạo của Hoa Thanh sư tử bỗng nhiên thoáng hiện tiểu ý, chỉ khẽ cúi người, rồi đem cả bọn xuống lầu đi mất.

Bọn họ sau khi trở về Bích Thành sơn, sắc trời đã mờ mờ sáng, mưa đã ngừng rơi.

Còn chưa vào đến sân, đã thấy con đường nhỏ phía trước dẫn lên sơn thượng treo một dải lụa trắng, một hàng nữ đạo tổ y đạo bào lộ nhô chạy xuống bậc cấp. Chẳng biết có phải nàng sư muội nóng nảy nọ đã đem hết tin tức xuất sư của bọn họ mách với sư phụ đang bế quan tĩnh tọa hay không.

Sư phụ của đám nữ đệ tử đang nói đến, Tĩnh Minh, kỳ thật không quá ba mươi mấy tuổi. Có lẽ do quen tập luyện, thanh tu nhiều, hiện vẻ trầm ổn sâu muện. Tĩnh Minh đạo trưởng xuất quan vừa nói đến kia, gương mặt ít nhiều xanh xao, đôi mi dài nhỏ cau chặt, ít nhiều sát khí. Có lẽ là do tia sát khí cùng nét sâu muện kia lẫn át mất vẻ đẹp nơi khoảng giữa đôi mi.

“Sư phụ...” Tất cả những người quay về từ Vọng Hồ lâu đều cúi đầu, nhẹ nhàng hô lên. Sư phụ là người trước nay nghiêm khắc, lần này biết được đại loạn xảy ra thế kia, chẳng hiểu sẽ xử phạt bọn họ thế nào đây. Sư phụ sủng ái Hoa Anh là thế, vậy mà trông thấy ánh mắt sắc lạnh của bà, không biết vì sao tim nàng đập dội, chỉ biết cung kính cúi đầu.

Nàng cũng biết, thụ giáo sư tổ rồi, sư phụ nghiêm khắc lạnh lùng của nàng bình nhật thống hận nhất là đệ tử đạo tâm không bền, lòng phàm vướng vít. Trước đây tứ sư muội bị tình chướng mê hoặc, dám hẹn hò với tình lang trong Bạch Vân cung, kết quả bị sư phụ phát hiện theo sát, nổi giận đùng đùng, tự tay đánh một trăm gậy, phế võ công đuổi khỏi môn phái. Nghe nói tứ sư muội cả đời về sau phải chịu tàn tật.

“Hoa Thanh, Hoa Thường, các người theo ta vào Thiên Tâm các!” Ánh mắt Tĩnh Minh quét qua khuôn mặt thanh lệ của nhị đệ tử, lại không hỏi han gì, chỉ quay qua đại đệ tử mà phân phó, rồi thẳng bước quay đi.

Một thời thần sau, nàng được truyền vào Thiên Tâm các. Hoa Thanh sư tử và Hoa Thường sư muội đã hoàn tất việc bẩm báo, lẳng lặng đứng sau sư phụ. Ánh sáng trong phòng rất kém, khói thơm lảng lẽ quẩn quanh.

“Hoa Anh, lần này ngươi vì tỷ muội bốn môn vào sinh ra tử, sư phụ rất vui. Ngươi quả nhiên là hảo đồ đệ của ta.” Nàng đang sợ hãi cúi đầu, lại nghe sư phụ êm ái mở lời, “Hoa Thanh, Hoa Thường đều nói với ta, ngươi vì kinh nghiệm chưa đủ, bị thương dưới tay Phong Thần hội, ngày mai sư phụ truyền cho ngươi Thiên Tâm bí quyết của bốn môn, lại cùng ngươi sách luyện kiếm chiêu, sau này gặp việc tương tự thì có thể đưa mình vào thế bất bại.”

Thanh âm sư phụ rất êm ái, mang cả lòng thương yêu lẫn sự tán thưởng. Hoa Anh lòng đang phơi phới, hốt nhiên thoáng chốc, lại nghe thanh âm sư phụ lạnh lẽo dần: “Nhưng mà, Hoa Anh, ngươi đã xuất gia tu đạo, sao có thể có phàm niệm?”

Nàng giật mình, mặt thoáng tái đi. Đại sư tử, đại sư tử đã đem sự tình nói ra cả rồi ư? “Bộp” một tiếng, thanh âm một vật bị ném xuống, văng đến bên chân. Hàn ý trong giọng nói khi sư phụ nổi giận khiến đệ tử nào cũng thấy lo lắng: “Hoa Anh, sư phụ trước nay thấy ngươi tâm tĩnh như nước, thế nhưng Hoa Thường lại tìm thấy vật gì trong phòng ngươi đây? Ngọc Hề Sinh thi tập! Ngươi mỗi ngày khêu đèn, nguyên lai là để đọc thứ này phải không?”

Một bản sách ngả vàng trôi đến bên trường bào tuyết bạch của nàng. Tựa đề rành rành hiện ra, chính là tựa đề hôm qua đã giở đến, Xuân Vũ. Tay Hoa Anh run lên, muốn với đến nhặt về, nhưng cuối cùng chẳng dám cử động.

“Ngươi còn dám giở quyển sách ấy ra nữa, ta chặt đứt tay ngươi!” Ngữ khí ôn hòa vừa rồi của sư phụ, bởi vì đệ tử động phạm tâm mà đột nhiên biến thành lạnh lẽo. Sắc mặt bà trở lại nghiêm lệ mà âm trầm, giống như bình nhật. Đại sư tử sắc mặt bình tĩnh vẫn đứng sau lưng sư phụ, tuyệt không một tia biểu tình; nhưng lục sư muội trông thấy nàng vừa ngẩng đầu lên, lại vội vàng cúi đầu xuống. “Ta về niệm Ngọc Hoàng tâm ấn diệu kinh thôi. Nghĩ mà xem, Hoa Anh, sư phụ đối với ngươi đã mềm lòng lắm rồi. Trần thế nhiều vướng bận, hãm nhập vào thì khó mà dứt ra đây.” Tĩnh Minh nhẹ nhàng thở dài.

Lùi ra đến cửa, hốt nhiên phảng phất nhớ đến một việc, Hoa Anh ngần ngừ một chốc bèn dừng chân, cúi đầu nhẹ giọng: “Sư phụ... đại đương gia Phong Thần hội Phong Giản Nguyệt nhờ con thay ông ta thăm hỏi sư phụ, chúc cổ giao tu vi tăng tiến.”

“Phong Giản Nguyệt? Lại là y... cổ giao cái gì! Căn bản không biết người này, thật muốn phá hủy thanh tu của người khác đây mà. Phong Thần hội ấy à, chả có ai là hảo nhân cả.” Đầu mi sư phụ cau lại, phất phạch ống tay áo, nổi giận: “Hoa Anh ngươi cũng vậy, người như thế mà cũng tin lời được? Yên đi ta quay về tu tập kinh thư nào!”

Nàng chẳng còn đất mà đứng nữa, trông thấy đại sư tỷ phía sau lưng sư phụ nhẹ lắc đầu, trong ý bảo nàng hãy mau rời khỏi.

Ra khỏi cửa, khéo mắt nàng đảo qua quyển Ngọc Hề Sinh thi tập. Gió từ trong ngôi các chẳng biết từ khi nào thổi đến, bìa sách rung rung lay động. Khéo mắt nàng đột nhiên đỏ rưng, tuy nhiên chỉ cắn răng, quay lưng bỏ đi.

5. Nhất Thốn Tương Tư Nhất Thốn Hôi (1)

Hoa Thanh không đáp, trong Tam Thanh điện lẳng lặng tiếng bước chân của nàng, uyển chuyển tiến đến bên cạnh Hoa Anh. “Sách này muội giữ lấy, đừng để sư phụ biết được nhé.” Sách vào tay, quen thuộc từ chất liệu cho đến độ dày mỏng, rõ ràng là quyển Ngọc Hề Sinh thi tập kia!

Hoa Anh vừa mừng vừa sợ, ngẩng đầu nhìn đôi má bầu bĩnh thanh tú của sư tỷ. Hoa Thanh cũng nhìn nàng, khẽ than: “Sư phụ muốn ta đốt nó đi, ta lại nghĩ đến việc lén đem nó trả lại cho muội. Ta chưa từng nói với sư phụ về việc của Vệ nhị công tử, nhưng lục sư muội thì đã.” Thanh âm nàng dừng lại, mắt lướt qua đôi tay khẽ run của nhị sư muội, sau đó tiếp tục: “Đừng cho là kỳ lạ... Hoa Thường một mực bệnh vực ta, nên có cơ hội liền nói lời không đẹp về muội. Muội ấy đem việc của các người trên Vọng Hồ lâu nhất nhất đều thuật lại cả... Sư phụ là người thông minh như thế, tưởng chắc đoán sai không quá vài phần.” Thanh âm nàng cũng bình tĩnh như thái độ, nhưng người nghe thì đã tâm loạn như ma.

“Nhưng sư phụ chẳng nói gì mà.” Hoa Anh cảm giác được lòng nàng và tay nàng dần dần lạnh đi, kinh hãi buột miệng.

Hoa Thanh gật gật đầu, ánh mắt càng thêm chìm lắng: “Ừ... ta cũng sợ lắm. Sư phụ thì lại gì cũng chẳng nói! Theo như tính cách sư phụ, muội bảo bà ấy có truy cứu không?”

Lòng Hoa Anh càng thêm rối bời, lơ mơ có dự cảm không lành. Quả nhiên, bên tai nghe đại sư tỷ nhẹ buông một câu: “Sư phụ, bà ấy hôm nay... phái ngũ sư muội đến Thiên Trượng nhai trên Bích Thành sơn hái giải ưu hoa đem về.”

Lòng nàng hoảng hốt, trời đất triệt để đông cứng lại. Giải ưu hoa? Trong Bạch Vân cung, thứ đan dược cần đến giải ưu hoa chỉ có Tẩy Trần Duyên!

“Phòng luyện đan của Thiên Tâm các đã rất lâu không có luyện Tẩy Trần Duyên đúng không? Hôm nay dùng đến, chỉ sợ là đang chế luyện rồi.” Nàng còn chưa dám nghĩ đến tên của thứ dược vật để sợ đó, thì Hoa Thanh sư tỷ đã thần nhiên gọi ra rồi.

“Không thể nào? Sư phụ, sư phụ muốn muội...” Hoa Anh kinh hoảng buột miệng hỏi.

Sắc mặt Hoa Thanh trở nên lặng lẽ, ánh sáng trong đôi mắt lấp loáng bất định, nàng quay đầu ngẩng nhìn Tam Thanh thần tượng được thờ phụng trong cung. Thượng Thanh Linh Bảo thiên tôn, Ngọc Thanh Nguyên Thủy thiên tôn, Thái Thanh Đạo Đức thiên tôn cao cao tại thượng đang rủ nhìn hai mái đầu xanh giữa cung điện mệnh mông.

Hoa Thanh thở dài: “Tư chất muội cao như vậy, sư phụ sẽ quyết tuyệt không tha như ngày trước đối với tứ sư muội, là phế bỏ võ công muội, đuổi khỏi môn phái - bà ấy hôm qua còn nói muốn truyền cho muội Thiên Tâm bí quyết, mà trong môn phái xưa nay chưa truyền cho người nào. Tính tình sư phụ như thế, lại thêm tính toán như thế, ý định đương nhiên cũng đã rõ ràng...”

Nghĩ đến hôm nay sư phụ lộ xuất ý tưởng dốc túi truyền thụ tài nghệ, lại đối chiếu với phân tích của đại sư tỷ lúc này, sắc mặt Hoa Anh dần dần trắng bệch, hơi lạnh từng tia từ tận đáy lòng tiếp tiếp tràn ra. Tẩy Trần Duyên... Tẩy Trần Duyên!

Tặng khanh nhất bôi vô tình lệ, tẩy tận trần duyên nhập cửu tiêu (2). Phàm là người đạo tâm kiên quyết, trước khi vào Bạch Vân cung xuất gia tu đạo đều có thể thỉnh cầu được uống Tẩy Trần Duyên. Một ly trôi xuống, trần duyên quên sạch, chẳng còn nhớ nổi ân oán vãn vương. Có điều mỗi lần dùng đến Tẩy Trần Duyên, đều là do nhập môn đệ tử tự nguyện đề xuất.

Nhưng mà... nhưng mà sư phụ bây giờ, chẳng lẽ bức nàng uống Tẩy Trần Duyên kết liễu bằng được tâm tư ngày trước sao? Hoa Anh rưng rờ nắm chặt quyển sách trong tay, sắc mặt trắng bệch mãi ra.

Nhìn thần sắc của nàng, Hoa Thanh nhẹ thở dài: “Chế luyện Tẩy Trần Duyên chí ít cũng phải mất bảy ngày, muội vẫn còn thời gian suy nghĩ mà. Nếu như không nguyện ý buông bỏ, thế thì, nhân khi sư phụ còn chưa ép uống muội, mau mau trốn đi! Nếu như... nói thế nào nhỉ, muội không nghĩ đến việc tìm gặp Vệ nhị công tử sao?” Hoa Thanh hạ thấp đôi mi, lại nói: “Chuyện hôm qua xảy ra, ta tưởng - nếu có thể được, ta không dám tưởng tượng nhị sư muội cô lại lâm phải cảnh ngộ giống như thế.”

“‘Lại’ lâm phải cảnh ngộ như thế?” Hoa Anh bủn rủn, chẳng hiểu có cái gì đã xâm chiếm cõi lòng mình. Nàng vọng nhìn dáng vẻ tiên phong đạo cốt của ba bức tượng Tam Thanh dưới ánh đèn lung linh, run giọng: “Trước đây, chuyện giống như thế đã xảy ra thế nào?”

Nửa đêm, toàn thể Bích Thành sơn điểm đầy những đốm xanh biếc, đó là lửa lân tinh có ở khắp nơi. Trên quả núi âm khí nặng nề này là tầng tầng lớp lớp các bia mộ, mỗi khi đêm xuống liền lập lòe ánh lửa ma trời xanh biếc. “Bích thành” hai chữ này thật ra cũng rất sát nghĩa.

“Nhìn kia...” Trong Ngộ Chân động gần Thiên Trượng nhai sau núi, Hoa Thanh giờ cao ngọn đuốc trong tay, soi một lượt lên vách động. Ngộ Chân động là nơi đệ tử Bích Thành sơn phạm quy bị biếm vào tĩnh tọa, bình nhật rất ít người lai vãng, càng không cần nói đến nửa đêm.

Bên ngoài bỗng có tiếng chim kêu đêm khiến Hoa Anh giật mình. Dưới ánh đuốc sáng bừng, nàng trông thấy bề mặt bức vách phủ đầy vết khắc. “Chả có gì cả.” Nhìn vào vết khắc chừng vài năm tuổi, Hoa Anh ngạc nhiên nói. Nàng chẳng biết đại sư tỷ vì sao nửa đêm nửa hôm lại lôi kéo nàng ra đây rình mò, muốn cho nàng xem thứ gì nữa.

“Chữ trên bức vách, chỉ sợ không ai có thể đọc được... chỉ sợ thân thể của người khắc chữ ấy cũng tương tự như chữ khắc ra.” Hoa Thanh đưa đuốc đến gần vách động, ngón tay vuốt ve vết khắc đã xanh rêu, ít nhiều cảm khái, “mười lăm năm trước vào đêm thu ấy, Bạch Vân cung có một nữ đệ tử vì động phạm tâm mà bị biếm vào nơi này. Sư phụ của nàng hạn cho nàng trước khi vắng động lộ dạng phải quán thông tư tưởng, tự nguyện dứt bỏ trần duyên, nếu không sẽ buộc nàng phải uống Tẩy Trần Duyên.”

“Ôi.” Hoa Anh rùng mình, không ngăn được kêu khẽ, “sư phụ của nàng... sao lại có người ép uống người ta đến vậy?”

“Quy củ Bạch Vân cung vốn rất nghiêm... cung chủ nhậm chức rồi, chưa bao giờ tính tình được tốt cả.” Ngón tay Hoa Thanh lại miết vào vách đá, trong ánh mắt hình như vọng lại tiếng thở dài xa xăm, “muội không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.”

“Như vậy, nàng ở nơi này tĩnh tọa suốt một đêm?” Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, ánh mắt Hoa Anh đột nhiên bắt đầu âm trầm, “cuối cùng nàng quyết định thế nào?”

Hoa Thanh khe khẽ thở dài, lắc lắc đầu: “Nữ đệ tử ấy cùng muội bây giờ có điểm tương tự, tư chất của nàng cũng rất tốt, có thể nói Bạch Vân cung trăm năm gần đây chỉ có nàng là chân chính luyện thành Bạch Vân Thiên Áo kiếm pháp trước thời hạn ba mươi tuổi... Tuy nhiên có chỗ không giống muội, nàng khi ấy không chút đắn đo đã yêu thương nam tử kia. Kỳ thật chẳng cần suy nghĩ nhiều, nàng tuyệt đối không chịu xa rời tình lang.”

Ánh đuốc chiếu lên vách đá, vết khắc tuy đã hơn mười năm nhưng vẫn còn nhận ra đường nét lằng lẽ nhường nào.

“Sư phụ nàng khăng khăng đem nàng bỏ vào Ngô Chân động, nói rằng nếu nàng nghĩ không thông, chờ đến ngày mai sẽ bức nàng uống Tẩy Trần Duyên. Nàng dùng tận khí lực, cũng không cách nào phá cửa động thoát ra.” Nhân thân Hoa Thanh trở nên rờn rợn, một nữ đạo tuổi còn nhỏ là thế, không ngờ lại nắm được quá khứ bí ẩn đến vậy, “mắt thấy đêm dài rồi cũng phải qua, sư phụ rồi sẽ đem thuốc đến, nàng hóa diên khắc tên tình lang khắp nơi trên vách đá. Sợ rằng bản thân có thể quên mất, nàng muốn ghi khắc tên chàng!”

“Nhưng mà... cuối cùng vẫn chưa khắc được phải không?” Hoa Anh chợt hiểu rõ ràng, ngón tay vừa chạm vào vết khắc trơn nhẵn, đôi mắt liền cay cay, chẳng biết đó là thứ cảm giác gì cơ hồ khiến nàng sa lệ.

Vẫn chưa đâu... Cái gì cũng chưa... Dùng tất cả bình sinh ái luyện khắc lên tên chàng, phảng phất cũng như viết lên cát, rồi triều lên triều xuống nối nhau xóa nhòa, tiêu biến như chưa từng xảy ra.

“Đúng thế. Sư phụ tiến vào động, thấy nàng cứng đầu cứng cổ, biết khuyên thế nào cũng vô dụng, liền chế trụ nàng, bức nàng uống thuốc!” Hoa Thanh thì thầm, thanh âm dần dần lan ra biến thành gai gai nhọn hoắt, phảng phất như bị lay lan thứ không khí phong cuồng lệ thảm xưa kia.

“Nữ đệ tử ấy không chịu uống, liều mạng tránh né, thậm chí còn bạt kiếm động thủ với sư phụ... rồi thì, nàng vẫn không phải là đối thủ của sư phụ. Nàng bị sư phụ đánh ngã, bị rót thuốc vào miệng, rồi trong khoảnh khắc chờ đợi được lực phát tác, nàng lẳng lặng vạch tên chàng khắp nơi trên vách. Nhưng nàng ắt sẽ quên thôi! Ắt sẽ quên thôi!”

“Cuối cùng biết rằng vô vọng, trong lúc hoảng hốt cảm thấy được lực bắt đầu phát huy tác dụng, nữ đệ tử ấy hốt nhiên xoay ngược mũi kiếm rạch vào da thịt, đem tên chàng khắc lên vai mình... Nàng muốn ghi tạc chàng, đến chết cũng chẳng muốn quên!” Tay Hoa Thanh dụng lực bầu vào vết khắc, làm cho ngón tay thon thả cơ hồ gãy tươi. Giọng nói nàng dần dần cao lên, khắc khoải như tiếng quạ kêu đêm.

“Sau thì sao?” Phảng phất như đoạn tiếp theo cũng là chuyện sắp xảy ra với mình, Hoa Anh sợ sệt hỏi, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay thấm ra, chỉ e nghe phải kết cục không hay.

“Rất thảm.” Hoa Thanh hồi đáp lại rất ngắn gọn, phảng phất như cần một ít thời gian để côi lòng dịu lại. Thế nhưng chỉ một câu ngắn gọn khái quát ấy thôi, lại khiến trái tim Hoa Anh vụt rơi xuống vực sâu vạn trượng, lòng dạ buốt giá tái tê. Cố sự thảm thê kia... hơn mười năm trước đã xảy ra trong động đá lạnh lẽo hoang vắng này. Giữa lúc đang kinh sợ, nàng hình như nghe được tiếng người nữ đệ tử ấy khóc than tuyệt vọng, âm u vắng vắng trong gió đêm thổi về. Đó là một linh hồn bị bức bách ép uống, tiếng gào khóc không cam lòng vẫn còn chưa tan.

- Nếu nàng không tuân theo, Tĩnh Minh sư phụ cũng sẽ đối xử với nàng như thế chẳng?

Khi trầm tĩnh trở lại rồi, Hoa Thanh bèn tiếp tục kể, tâm trạng chung quy không còn xáo động nữa, nhưng thanh âm đã được nhiều se sắt bi thương: “Nữ đệ tử ấy chẳng thể làm theo kế hoạch hạ sơn tìm gặp người thương. Mấy ngày sau không được tin tức gì của nàng, nam tử nọ tự thân tìm đến Bạch Vân cung. Thế mà, không tưởng được người ra mở cửa chính lại là nàng...”

“Nàng, nàng thật sự không nhớ được y sao?” Tưởng tượng khi hai người gặp lại, Hoa Anh chẳng biết vì đâu lại run lên, khe khẽ hỏi.

“Chẳng nhớ được. Được lực Tẩy Trần Duyên đến thế cơ mà...” Hoa Thanh lắc đầu. Nàng lay động cổ tay, giúp ngọn đuốc đang leo lét sắp rụi cháy thêm đến đoạn cuối cùng, rồi thở dài.

“Tình lang của nàng không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết không thể nào hiểu nổi - cách vài ngày không gặp, nàng liền trở nên lạnh lùng băng giá như vậy. Vô luận chàng nói thế nào, nàng đều xem chàng như thể người diên. Đang lúc nhĩ nhằng thì kinh động đến người trong Bạch Vân cung. Sư phụ ra ngoài trông thấy, sa sầm mặt, bảo nàng đánh đuổi người ấy đi. Nữ đệ tử ấy cứ thế cùng tình lang thuở xưa động thủ.”

Nói đến đây, đuốc đã tắt ngấm, trong thạch động một màn tối đen. Thanh âm của đại sư tỷ giữa bóng tối chậm rãi vang lên, lạnh lẽo như nước: “Nàng ấy... chiều nào chiều nấy vô tình, chẳng một tia lưu luyến. Không biết vì sao kiếm pháp của nàng đã chân chính luyện thành rồi, vậy mà vào lúc nguy hiểm nhất vẫn không hạ sát được nam tử kia - phải đến cuối cùng, nàng một kiếm đâm thấu ngực tình lang.”

“Ồi?!” Cuối cùng không chịu được, Hoa Anh buột miệng kêu lên. Bởi vì kinh hoàng lẫn sợ hãi cực độ, giọng nàng lạc hẳn đi. Nàng cũng không biết vì sao bản thân lại có cảm giác sợ hãi đến thế... Kể cả trong động đá lạnh lẽo âm u này, nghe kể chuyện xưa như thế này, chưa chắc lòng nàng đã cảm thấy rờn rợn.

“Cũng may người nọ võ nghệ cao tuyệt, thọ thương trầm trọng mà vẫn chưa đến mức táng mệnh - chỉ đành ôm hận bỏ đi, từ đó tro lòng nguội lạnh, trong cùng năm thì tuyệt tích giang hồ.” Thanh âm đại sư tỷ hạ thấp dần, một lát sau mới tiếp: “Cho đến bây giờ, mỗi năm thương thể tái phát một lần, nỗi giày vò ấy chỉ sợ đến chết mới thôi.” Thanh âm nàng mang theo cảm khái pha lẫn tiếc hận sâu xa, so với tuổi tác của nàng thật tình không xứng. Hoa Anh nghĩ có lẽ do đại sư tỷ đã trải qua quá nhiều việc mà ra chăng? Trong mỗi cá nhân đều có một ngòi địa các an an tĩnh tĩnh để mà tu tâm dưỡng tính, ngoài mặt thanh tĩnh an nhàn là thế, nhưng lòng dạ con người thâm sâu, không thể nào dò được tận đáy.

Tay nàng mò mẫm vách đá lạnh lẽo trong bóng tối, vết khắc mười lăm năm trước phảng phất như dao kiếm lẳng lẽ cắt vào tay. Hoa Anh run lên, hốt nhiên giữa đêm tối cúi thấp đầu, rất nhẹ rất nhẹ hỏi: “Danh tự khắc trên đây, có phải... có phải là ba chữ ”Phong Giản Nguyệt“?” Thanh âm tan ra giữa lòng động đá tối đen, phảng phất lẳng đàng vọng về. Thế nhưng Hoa Thanh sư tỷ trong bóng tối chỉ đứng đấy lặng im, không một câu trả lời.

“Sư phụ... sư phụ thật sự cái gì cũng không nhớ sao? Thương thay... bà ấy, bà ấy việc gì cũng quên rồi ư?” Hoa Anh càng thêm cảm khái, tưởng đến hành động lúc xưa của sư phụ, hốt nhiên hiểu rõ thái độ nghiêm lệ lãnh khốc thường ngày, ngược lại để che giấu ngàn vạn cảm xúc với người ngoài.

Giọng nói Hoa Thanh bấy giờ mới vang lên, khe khẽ dài: “Đúng vậy, sư phụ không còn nhớ được nữa - sư tổ sau đó quản thúc sư phụ rất nghiêm, sư phụ dần dần biến thành người như thế. Mười lăm năm nay bà ấy một mực kính cẩn tuân theo giáo huấn của Vô Trần sư tổ, sống mái đối đầu cùng Phong Thần hội. Muội xem, sư phụ chẳng phải thà chết giữ chặt Thanh Loan Hoa, không chịu đưa cho Phong Thần hội đấy ư?”

Hoa Anh rùng mình, nghĩ đến nguyên nhân chủ yếu của lần xung đột vừa rồi, buột miệng khe khẽ: “”Trời... mười lăm năm sau, sư phụ, sư phụ vẫn muốn nhìn ông ấy chết đi?” Trong bóng tối chỉ nghe tiếng loẹt xoẹt vang vọng, rồi thì ánh lửa lóe lên, thì ra trong tay Hoa Thanh lại xuất hiện một ngọn đuốc nữa, lép bép cháy đỏ. Nàng cầm ngọn đuốc, soi đi soi lại vách động, thở dài: “Sư tổ... thật ra mà nói, tuy Vô Trần sư tổ hiệu xưng nhất đại tôn sư trùng hưng Bạch Vân cung, ta kể từ lúc nhỏ lại biết oán bà.”

“Khi ấy ta bảy tuổi, Phong lão đại cùng sư phụ vừa chùng độ tuổi hoa niên trẻ trung, xứng là một đôi người ngọc! Bức thư đầu tiên của bọn họ là do ta lén lút chuyển giao đấy!” Ánh mắt Hoa Thanh hốt nhiên lại trở nên xa xăm, “nhị sư muội, ta đem muội đến đây, kể muội nghe chuyện ngày xưa, hy vọng muội không dẫm vào vết xe đổ nọ.” Đuốc chiếu ngời, soi rõ biểu tình ngưng trọng trên khuôn mặt trắng trẻo bầu bĩnh của Hoa Thanh. Nàng nhìn Hoa Anh, trong mắt ánh lên vẻ than thở: “Giống lắm... ở Vọng Hồ lâu trông thấy thần tình đó của muội và Vệ nhị công tử, lòng ta đã hiểu rõ rồi.”

Hoa Anh cúi đầu lặng yên không nói, đuốc lửa chập chờn hắt ánh sáng lên mặt, ngón tay nàng di di trên vách đá, rất lâu sau mới mở lời hỏi: “Sư tỷ... như vậy, vì sao tỷ không nói cho sư phụ nghe chuyện tỷ biết?”

Hoa Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, thanh âm lại bắt đầu gai nhọn: “Tính tình sư phụ bây giờ, có thể nói cùng một khuôn đúc với sư tổ. Muội cho rằng bà ấy chịu để vào tai chăng? Vừa mở miệng, liền bị cho là lời lẽ ô uế rồi mắng át đi...”

Thanh âm ngừng lại, không tránh khỏi ngậm ngùi: “Hơn nữa, người khẩu thuyết vô bằng như ta làm sao có thể chứng minh việc gì đã xảy ra. Năm ấy sư tổ đem tất cả những vết khắc xóa sạch... Sư phụ liều mạng khắc chữ lên bả vai cũng đều bị sư tổ dùng sắt nung nóng tẩy đi! Thảm lắm... thảm lắm...”

Hoa Anh lại bắt đầu rùng mình, trong tiềm thức đưa tay ôm lấy bả vai, phảng phất như miếng sắt nóng chảy áp vào da thịt chính mình. Áp chế không từ thủ đoạn là thế đấy... Gió đêm thổi đến, nàng phảng phất nghe thấy tiếng khóc tỉ tê. Đó là tiếng khóc của nữ đạo nhỏ tuổi bị giam lỏng trong thạch động lúc ấy, một mặt kêu khóc, một mặt liều mạng khắc tên người thương trước khi ký ức bị xóa nhòa. Khắc lên vách đá, lên thân thể máu thịt.

Nàng cần phải nhớ! Nàng cần phải nhớ! Nàng cần phải nhớ lấy tên chàng, nhớ lấy nàng đã từng... đã từng luyến ái chàng đến thế. Nhưng rồi, mọi sự cứu vãn đều bị vô tình rũ bỏ, phảng phất như hạt cát trở về

biển rộng, trên bờ biển mênh mông bình lặng không còn lưu lại vết tích gì. Thân thể nàng dưới lớp đạo bào thùng thình không ngăn được run rẩy, phải dùng sức cắn chặt môi.

“Kỳ thật, ta còn nhớ được chỗ khắc chữ bên dưới phiến đá này vốn chưa từng bị sư tổ trông thấy, vẫn còn lưu lại...” Hoa Thanh hạ thấp đầu xuống, có chút lo lắng đưa đuốc soi qua tảng đá nọ, tỉ mỉ xem xét một lượt, “hai năm trước ta đến xem qua vẫn còn hai chữ ”phong giản” ở đây, kỳ quái... sau đó lại đến nữa, thì chẳng biết đã bị ai xóa mất rồi.”

Hoa Anh thuận theo luồng thị tuyến của sư tỷ nhìn qua, trông thấy vết tích bên dưới tảng đá so với vết tích trên vách đá hoàn toàn mới hơn. Không rõ bên trong sự việc này còn ai nữa cũng đang cố gắng xóa mờ chuyện quá khứ. Nghĩ đến tấn bi kịch lay động lòng người cùng với năm tháng dằng dặc trôi, lòng Hoa Anh như có luồng hơi lạnh vụt qua.

Hoa Thanh lặng yên một lúc trong bóng tối, nhìn ngọn đuốc trong tay đã hao quá nửa, cuối cùng điềm tĩnh hỏi: “Nhị sư muội... bây giờ trong lòng muội có tính toán gì chưa?” Giọng nói nàng tịnh không lớn, nhưng chẳng hiểu sao Hoa Anh lại se sẽ run lên. Nàng nghiêng răng, cuối cùng thốt ra hai chữ: “Muội đi.”

-Đúng thế, nàng phải đi. Nàng phải rời khỏi. Vô luận mai sau dù trôi dạt về đâu cũng không thể lưu lại nơi này nữa, không thể để tấn bi kịch nhạt nhẽo kia tái diễn thêm một lần khác. Bảy năm trước, để thoát cảnh chìm lũng cá chậu, nàng chọn giải pháp xuất gia; tuy nhiên lại chưa từng nghĩ đến bảy năm sau, để tránh cảnh tù đầy dễ sợ, nàng vẫn phải hao phí một khoảng tâm lực lớn lao đến thế. Dưới gầm trời này, chẳng lẽ không tìm được nơi nào là không bày bố thiên la địa võng để náu mình hay sao?

Hoa Thanh lặng lẽ thở dài, chẳng nói gì. Đuốc lửa lại sắp tàn mau, nàng gật gật đầu: “Đích xác bỏ đi là tốt đấy... nhân lúc sư phụ chưa luyện xong Tẩy Trần Duyên. Qua mấy ngày nữa đến lượt Hoa Thường tuần phòng buổi tối, ta sẽ điểm huyết muội ấy.” Nàng khẽ cười, ánh mắt thoát lạnh, “các sư muội có lẽ sẽ đàm tiếu: đại sư tỷ thật có bản sự, thoải mái mái mượn chuyện này bức bách đệ tử cứng nhất của sư phụ phải bỏ đi, tha hồ gối cao ngủ yên trên ngai chưởng môn sư tỷ...”

“Sư tỷ.” Nàng run giọng ngắt lời Hoa Thanh, lại không biết nói gì cho phải. Loài người và nhân thế ời, cần phải phí hoài ngần bao tháng năm thì mới có thể chân chính hiểu được dụng tâm thâm sâu ấy?

Hoa Thanh cũng thôi nói, nhìn nàng cười cười, phẩy tay tắt đuốc lửa lại đang lần nữa nhanh chóng tàn lụi: “Nhị sư muội, chúng ta quay về thôi. Đêm khuya lắm rồi, ngày mai còn phải dậy sớm niệm kinh.”

(1) Thơ Lý Thương Ẩn:

Táp táp đông phong té vũ lai,
Phù dung đường ngoại hữu khinh lôi.
Kim thiềm niết toả thiêu hương nhập,
Ngọc hồ khiên tỵ cấp tỉnh hồi.
Giả thị khuy liêm Hàn duyên thiếu,
Mật phi lưu chẩm Ngụy vương tài.
Xuân tâm mạc cộng hoa tranh phát,
Nhất thốn tương tư nhất thốn hồi.

Dịch thơ:

Rào rạt gió đông mưa nhẹ lan
Ngoài ao sen vắng sấm vang ran
Cốc vàng ngâm khóa thiêu hương tỏa

Hổ ngọc quay dây mức giếng tràn
Trao gối Mật phi tài chúa Ngụy
Liếc rèm Giả thị trẻ quan Hàn
Lòng xuân chớ với hoa đua nở
Một tắc tương tư một tắc tàn.

(2) Dịch thơ:

Tặng nàng một chén vô tình lệ
Ném bỏ trần duyên nhập cõi không.

6. Thử Tình Khả Đãi Thành Truy Ưc

“Hoa Anh, đêm nay giờ Tý, ngươi vào Thiên Tâm các gặp ta.” Đứng ở hậu sơn, giữa làn gió thu buồn bã, Hoa Anh ôn lại lời sư phụ vừa dặn dò.

“Xem ra là đêm nay rồi...” Giọng nói Hoa Thanh vang lên từ phía sau, “các thứ muối cần mang đi đã thu xếp xong chưa? Tối nay do Hoa Thường tuần phòng, muối hãy nhanh chóng hạ sơn.”

“Cũng chẳng có gì cần thu xếp cả. Một quyển Đường thi, vài bộ y phục tùy thân.” Hoa Anh mang mang nhìn xuống núi. Nơi ấy mây trắng từng lớp lớp xa, che khuất thế giới phồn hoa bên dưới. Nàng vốn là đến từ nơi ấy, bây giờ có ý nghĩ muốn quay lại chốn xưa, không khỏi một lúc hoang mang. Trở về, nàng có thể làm gì được đây?

“Xuống núi rồi, cứ hướng Bắc mà đi. Chưa biết chừng sư phụ sẽ tự thân đuổi theo muối, nhớ để ý dấu vết của mình. Võ công Bạch Vân cung cũng không nên tùy tiện truyền ra ngoài...” Nhìn thần sắc mông lung của nàng, Hoa Thanh sư tử thở dài, tỉ mỉ dặn dò, “phải rồi, muối nên để lại Ngưng Bích kiếm. Nếu không sư phụ tuyệt đối không chịu nương tay đâu.”

“Ừm, cái này tự nhiên.” Hoa Anh khẽ gật đầu. Nàng tuy rất yêu thanh bội kiếm này, nhưng cũng biết đây là bảo vật của Bạch Vân cung, tuyệt không có cái đạo lý vô tư đem nó đi.

Nàng đưa mắt nhìn mây trắng dưới núi hết phân rồi lại hợp, hồi lâu chẳng nói.

Hoa Thanh cũng dõi nhìn con đường dẫn xuống núi, khuyên nàng: “Thế này, chúng ta trước hết nên quay về đã. Bồi dưỡng tinh thần đầy đủ để đến tối hạ sơn.”

Hoa Anh không biết đang nghĩ gì, phảng phất không nghe thấy mấy lời ấy, chỉ đứng một nơi bất động. Chợt, nàng như đã hạ quyết tâm, liền quay đầu lại: “Sư tử, đêm nay muối trước tiên muốn vào Thiên Tâm các trộm Thanh Loan hoa!”

Hoa Thanh giật mình, ngẩng đầu nhìn sư tử đến khó tin. Hoa Anh đang cúi đầu cũng ngẩng lên nhìn nàng, ánh mắt thuần tịnh mà kiên định. Hoa Thanh hốt nhiên thở dài, quay đầu nhìn sang nơi khác, không biết vì sao có cảm giác đôi má nóng bừng: “Muối, muối muốn đem Thanh Loan hoa xuống núi, trao cho đại đương gia Phong Thần hội phải không?”

Hoa Anh gật đầu, thông thả xiết chặt kiếm trong tay, thoáng sau dịu dàng trả lời: “Đúng thế... đã như biết chuyện rồi, muối đâu có lý nào để cho bản thân không làm việc gì cả, chẳng đoái chẳng hoài một mình hạ sơn.”

“Ừm...” Hoa Thanh ậm ừ, không gật cũng chẳng lắc, hốt nhiên cảm giác được nơi tận cùng sâu thẳm đang dần dần khuấy động.

Hoa Anh nhìn bộ dạng nàng, hốt nhiên cảm thấy có lỗi với sư tử. Đại sư tử giúp đỡ mình thế ấy, mình không những không biết phối hợp cho tốt, lại còn lần này lượt khác gây thêm phiền toái, thật là không phải.

“Sư tử, Ngưng Bích kiếm để muội cầm thêm một lúc nữa... Không phải dùng đến thì thật tốt biết mấy, nhưng cũng cần đem theo vào Thiên Tâm các.” Hoa Anh cúi thấp đầu, có ý xấu hổ thì thầm: “Nếu muội thuận lợi rời khỏi, trước khi hạ sơn nhất định giao trả sư tử... Nếu muội không thể... cứ thế mà trả lại cho sư phụ cũng tốt.” Đến đây, âm thanh nàng hơi run rẩy. Còn đang chuẩn bị nói thêm, đột nhiên âm thanh sư tử không mấy may do dự ngắt lời nàng: “Nhị sư muội, đêm nay ta và muội cùng đi.”

Hoa Anh ngạc nhiên nhìn sững chừng môn sư tử thường ngày ít nói ít cười. Hốt nhiên, phảng phất như trong ảo giác, nàng trông thấy những đốm sao lấp lánh từ trong mắt sư tử trượt xuống lẩn dài. “Nghĩ lại, mười lăm năm qua ta không có lấy một chút can đảm gánh vác việc này. Bây giờ đã có sư muội cùng ta...” Tay nàng từ trong đạo bào thùng thình vờn ra nắm chặt tay sư muội, vành mắt đỏ hoe: “Hoa Anh, cảm ơn muội.”

Hoa Anh cảm thấy lòng mình như có sóng cả cuộn cuộn đổ về, dâng trào trong lồng ngực, tuy nhiên lại bướng bỉnh cắn môi, hồi lâu mới nhoẻn cười, vòng tay cúi người trước Hoa Thanh: “Đại sư tử, Hoa Anh cũng cảm ơn tỷ nữa.”

Canh ba. Bích Thành sơn vẫn yên ắng như mọi ngày. Trời cũng chiều người, đêm nay không có trăng, một màu âm đạm. Duy có ánh lân hỏa phiêu phiêu đàng đàng khắp núi, đẹp để lạ thường.

“Sư tử, tỷ ở đây thay muội xem chừng, nếu sư phụ đến, cứ thử dùng cách kéo dài thời gian xem sao...” Đưa bao y phục nhỏ nhắn vừa thu xếp xong cho sư tử, Hoa Anh nắm chặt Ngưng Bích kiếm trong tay, thì thầm: “Muội vào hái Thanh Loan hoa đây, xong liền lập tức đi ra.” Nàng thay một bộ y phục bó sát, đầu tóc buộc lại gọn gàng, hiển nhiên đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Hoa Thanh cười cười, không đáp, chỉ thúc giục nàng: “Sư muội, đi nhanh về nhanh.”

“Được rồi, sư tử, muội đi đây.” Không chần chờ, ngón tay nhẹ nhàng bám vào đóa sen rủ dưới mái hiên, khẽ dùng lực, thân người Hoa Anh liền như hạc trắng bay ngang, chân thon điểm lên mái ngói, vô thanh vô tức lướt lên các tầng gác phía trên, nháy mắt đã biến mất sau cửa sổ trên tầng cao nhất Thiên Tâm các.

Thanh Loan hoa được đặt trên tầng cao nhất Thiên Tâm các, trồng trong một bồn hoa bằng ngọc Lam điền. Mỗi sớm tinh mơ, sư phụ tự thân hứng sương, tưới mát cho cây tiên - kỳ thật tịnh không rõ được lực của Thanh Loan hoa thần kỳ cỡ nào, nhưng giang hồ truyền miệng rằng gốc linh thảo trong Bạch Vân cung ấy có khả năng khởi tử hồi sinh.

Hoa Thanh có chiều lo lắng, không biết vì sao lại có cảm giác đại sự sắp phát sinh.

Hốt nhiên, một tiếng loảng xoảng vọng lại, tựa hồ có vật gì rơi xuống đất vỡ nát, đồng thời đánh vỡ đêm trường yên tĩnh của ngôi đạo quán. Hoa Thanh trong lòng thất kinh, bất ngờ trông thấy bên trong song cửa lờ mờ tối có một đạo ánh sáng trắng xóa. Là ánh kiếm! Thôi rồi... sư phụ phát giác mất rồi? Chưa chi đã động thủ động cước rồi sao?

Lòng bàn tay nàng mướt mồ hôi lạnh. Còn đang lo lắng, đã thấy bóng người bên song theo nhau phóng ra, thân thủ như gió giật điện chớp. Trong lúc sa xuống vẫn nghe được tinh tang mấy tiếng kim loại chạm nhau, ánh kiếm dọc ngang vờn bay xuống đất. Người đáp xuống trước, hiển nhiên không nguyện chịu trời, vừa vịn chạm đất liền co giò chạy ngay.

“Sư muội!” Hoa Thanh trông thấy người đáp xuống sau chính là Hoa Anh, nhưng tay trái trống không, lòng không khỏi hãi kinh.

“Sư tử, người kia đã ra tay trộm Thanh Loan hoa trước, mau bắt hắn lại!” Hoa Anh chân chưa chạm đất đã vội hô lớn, trường kiếm trong tay nhắm thẳng bồi tâm người kia - hiển nhiên là cấp bách, cô gái ngọt ngào của ngày thường bèn quyết liệt xuất chiêu.

Người kia theo hướng sơn môn chạy đến, lại chính là vị trí Hoa Thanh đang đứng. Hoa Thanh ném bỏ bao y phục xuống đất, cùng Hoa Anh một trước một sau, bạt kiếm giáp kích người khách thần bí đã ra tay trộm mất Thanh Loan hoa.

Choang một tiếng, hổ khẩu Hoa Thanh tê rần, cảm giác trường kiếm trong tay chực muốn rời tay bay đi. Nhưng rồi, đúng lúc nàng cảm thấy xoay trở khó khăn, Hoa Anh đã đuổi kịp, Ngưng Bích kiếm mang theo một đạo ánh sáng vụt đến, nhắm thẳng hậu tâm đối phương. Kiếm chiêu của người này... quen thuộc quá.

Phảng phất hình như vài ngày trước đã có thấy qua thì phải? Lòng Hoa Thanh âm thầm lo sợ, nhanh nhẹn nghiêng đầu nhìn sang - nhờ ánh lân hỏa, nàng nhận ra gương mặt người kia, buột miệng kinh hô: “Sư muội, dừng tay!”

Bởi vì bỗng không có người xuất hiện, đảo ngược toàn bộ kế hoạch đêm nay, khiến cho một Hoa Anh trước nay trầm tĩnh ung dung bây giờ vừa vội vừa lo, hy vọng kết liễu sự tình trước khi kinh động đến sư phụ, liền nhắc tay sử ngay một chiêu Không Sơn Linh Vũ. Đến lúc nghe được sư tỷ gọi bảo dừng, thì đã không kịp thu tay, xoẹt một tiếng đâm ngập vào lưng đối phương.

“Dừng tay! Là hần!” Sắc mặt Hoa Thanh do chấn động, hóa tái xanh, cũng không nề hà sư phụ nghe được, gắng gỏi hét to, thanh âm cao vút, “là hần!”

Hoa Anh tấn tốc kiềm hãm kiềm thế, nhưng cuối cùng chậm mất nửa nhịp. Tuy Hoa Thanh trong lúc gấp vội chưa hề nói ra “hần” là ai, nhưng nghe tiếng sư tỷ kinh hãi thét lên, sắc mặt Hoa Anh cũng trở nên tái mét, bàn tay run rẩy. Tang một tiếng, Ngưng Bích kiếm rơi xuống đất.

“Tiểu Nghiên... cô, cô thật có tương lai đấy.” Người ấy dừng chân, cười khở, từ từ quay người lại, nơi tay trái vẫn còn cầm Thanh Loan hoa vừa hái xuống kia. Đóa hoa trong đêm đen tỏa ra một thứ lân quang màu xanh kì dị, ánh lên gương mặt gã. Nhân thần của gã trai áo tía lại chẳng chút vướng bận: “Xuất thủ độc lắm, giỏi lắm cơ, có phải Không Sơn Linh Vũ?”

Hoa Anh run rẩy nhìn gã quay đầu lại, run rẩy nhìn gã nói cười, trong đầu một màn rối tuếch - Không Sơn Linh Vũ... Vẫn là một chiêu Không Sơn Linh Vũ ấy, vẫn là thanh Ngưng Bích kiếm này! Đó là lời nguyên, lời nguyên của người nữ đệ tử mà khi xưa bị bức bách vì muốn trốn tránh kia!

Trông thấy đôi má gã mỗi lúc thêm nhợt nhạt dưới ánh lân quang âm đạm, đầu óc nàng chợt hóa rối không. Tích tắc ấy, cái gì là trăm tơ ngàn mối trần thế vướng bận, cái gì là vinh nhục, được mất, đều không nằm trong mối lo lắng nữa. Nàng chỉ nghĩ đến một điều: Hoài Băng chết mất... Hoài Băng chết mất thôi!

Nàng thấy gã đứng không vững nữa, bèn rút kiếm chống xuống đất mà tựa vào. Hốt nhiên trong tiếng nổ, nàng chạy ào đến ôm chầm lấy gã. “Hoài Băng! Hoài Băng!” Nàng dùng sức ôm gã vào lòng, kiễng chân choàng qua vai gã, sợ rằng gã một khi ngã xuống sẽ chết mất. Nàng hốt nhiên mất đi tự chế, khóc ròng: “Chàng không được chết! Ngàn vạn lần không được chết đấy... ngàn vạn lần không được!”

Vệ Trang ngược lại cảm thấy bất ngờ: từ lúc quen biết tiểu Nghiên đến nay, trong ký ức chưa lần nào chứng kiến nàng khóc lóc nào nề thế cả. Nàng luôn nhận được đầy đủ giáo dưỡng của một tiểu thư nhà quan; từ bé đến lớn, nhất cử nhất động đã vào khuôn phép, ngay cả khóc cũng ưu nhã cúi đầu rơi lệ - chẳng bù bộ dạng bật khóc thảm thiết như bây giờ hoàn toàn đầu giống chút gì là cử chỉ ngày thường của nàng.

Lòng chưa bao giờ thanh thản và an tường thế, Vệ Trang nhắc tay vỗ vỗ vai nàng trấn an: “Tiểu Nghiên, đừng khóc, đừng khóc... không, không gì đâu...” Nhưng mà, bất tri bất giác giọng nói của gã dần dần chìm xuống, cảm giác bàn tay từ từ lạnh lẽo vô lực. Xoảng một tiếng, Lưu Quang kiếm lún lóc trên mặt đất.

“Tiểu Nghiên, nhớ giúp ta đem Thanh Loan hoa đưa cho... đưa cho đại ca.” Ánh mắt gã lưu luyến dừng lại trên khuôn mặt nàng, ý thức dần dần mơ hồ, chỉ kịp gắng sức thốt một câu.

“Hoài Băng! Hoài Băng!” Hoa Anh tuyệt vọng ôm gã vào lòng, cảm giác thân thể gã tựa vào vai nàng mỗi lúc một nặng thêm. Nàng vội choàng tay qua hông gã, cảm giác nóng ẩm lan khắp bàn tay - máu, máu của gã!

“Sư tỷ, sư tỷ, đến đây giúp muội!” Cảm giác đang nâng đỡ một thân thể bất động, Hoa Anh tuyệt vọng kêu lên, hô hoán Hoa Thanh sư tỷ ở gần đấy. Tuy nhiên lại không nghe tiếng Hoa Thanh đáp lại.

Hoa Anh không thể không đỡ Vệ Trang ngồi xuống bậc thềm, khi quay đầu lại tìm kiếm đại sư tỷ phía bên kia, liền có luồng khí lạnh chạy ngược. Dưới vòm trời âm đạm, cửa chính Thiên Tâm các không kèn không trống mở toang ra, sư phụ thì không biết khi nào đã thấy đứng ngay ở cửa rồi.

Hần bị kinh động bởi tiếng ồn hoa vỡ nát nên mới ra ngoài xem xét, nhưng về mặt Tĩnh Minh sư phụ lại bình tĩnh đến lạ. Ánh mắt bà di chuyển khó lường, luồng mắt trước tiên quét qua hai người đang ngồi tựa vào nhau, dừng lại một chút trên đóa Thanh Loan hoa bị bể gãy, sau lại liếc qua bao y phục trên đất, thủy chung nửa mắt cũng chẳng nhìn đến Hoa Thanh.

Sư tử hình như bị điểm huyết định thân, đứng một bên trông qua sư phụ, không biết vì sao, nhân thân càng thêm hoảng hốt.

“Hoa Anh, ngươi muốn trộm Thanh Loan hoa, cùng gã kia tư bốn xuống núi phải không?” Sư phụ hốt nhiên mở miệng, lạnh lùng, nhưng rõ ràng vẫn chưa nổi giận - ánh mắt phiêu hốt khó lường của bà đã trông thấy nam tử thương thế nguy kịch cùng với cô gái nhỏ tuổi đang ôm gã trong lòng.

Hoa Anh kinh ngạc: đêm nay vốn chẳng ngờ gặp gỡ Hoài Bạng, thế mà thế nào lại làm ra cái việc tư bốn cơ chứ? Nhưng mà, không chờ nàng mở lời, Vệ Trang đang dần dần hôn mê hốt nhiên gượng trở dậy, trừng trừng nhìn Tĩnh Minh, cười lớn: “Không sai, tiểu Nghiên là muốn cùng ta bỏ đi đây! Làm sao nào? Lâm Chỉ, mười lăm năm sau, đồ đệ của bà... đồ đệ của bà lòng dạ bỏ xa bà đây!”

Lần thứ nhất nghe được có người dám buông những lời ấy với sư phụ, Hoa Anh cả kinh, thế nhưng trong lòng thoáng có tia sáng vụt qua. Lâm Chỉ... Lâm Chỉ, trong Vọng Hồ lâu, khi cùng Phong Giản Nguyệt tranh chấp, Hoài Bạng như đã từng đề cập đến cái tên này - xem ra, đây là tục gia danh tính của Tĩnh Minh sư phụ rồi.

“Sư phụ, đồ nhi muốn cùng Hoài Bạng đem Thanh Loan hoa xuống núi!” Đột nhiên, nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào vị sư phụ ngày thường vốn uy nghiêm, từng chữ từng chữ hồi đáp lại.

Tĩnh Minh lặng lẽ mỉm cười. Hoa Anh trông thấy sư phụ lần thứ nhất mỉm miệng cười sau bao nhiêu năm nay, trông thấy nơi khóe miệng héo úa của bà lộ ra lúm đồng tiền be bé, xinh đẹp đậm thắm là thế, nàng hốt nhiên sững sờ.

Nơi mi gian của Tĩnh Minh sư phụ hiện ra không rõ là loại thần tình rồi ren hoảng hốt gì, chăm chú nhìn nàng, chậm rãi gật đầu: “Tốt! Nói rất tốt! Ta thật là đã dạy được một đứa đồ đệ tốt!” Lời chưa dứt, ánh kiếm như rồng lướt từ dưới cánh áo bay ra, nhắm vào hai người trên bậc thềm.

“Tiểu Nghiên!” Vệ Trang cả kinh, tuy thương thế nguy hiểm, không kịp nhặt trường kiếm lên, thân người gã nghiêng qua, vừa khéo cản ngay phía trước Hoa Anh. Thế nhưng lại không tưởng được Hoa Anh sớm biết gã sẽ như thế, tay trái đẩy người bị thương ra, cánh tay áo bên phải phát một cái, cuốn lấy Ngưng Bích kiếm đang nằm chờ vợ trên mặt đất, tà tà vọt tới.

Thầy trò hai người nháy mắt cùng sử ra một chiêu Không Sơn Linh Vũ! Cùng một cách xuất kiếm, cùng một tư thế vọt tới, hai thanh kiếm giữa không trung lưu chuyển sáng ngời, lẳng lẽ chuẩn xác đâm vào đối phương.

Nhưng mà, sư phụ rốt cuộc vẫn là sư phụ, lại thêm tiên phát chế nhân, kiếm của Tĩnh Minh chẳng gọn một tia tục khí nào, phá không đâm ra. Trước khi kiếm của Hoa Anh chạm vào mục tiêu, thì đã vạch vào mi tâm nàng, rồi như sóng êm bề lẳng, ánh thép dịu xuống. Kiếm khí đâm vào giữa đôi mày, khiến nàng có cảm giác tay chân mềm nhũn ra, kiếm thế hóa vô lực đâm chệch đi, rạch nát đạo bào bên vai trái của sư phụ.

“Tiểu Nghiên!” Vệ Trang cố sức nhấc kiếm lên, thế nhưng do mất máu, cảm giác Lưu Quang kiếm cầm nơi tay cả ngàn cân trĩu nặng. Gã nhìn cô gái nhỏ tuổi buộc cùng sợi dây sinh mệnh với mình, sắc mặt xanh xao không khỏi cảm động.

“Sư phụ!” Hoa Thanh một mạch chạy bay đến, “người không thể giết nhị sự muội! Không thể!”

Tĩnh Minh sư phụ phảng phất không nghe nàng kêu thét, chỉ một mắt lắc đầu, tựa hồ nơi góc trán lại bắt đầu đau nhức - trường kiếm trong tay bà vạch vào mi tâm Hoa Anh, máu từng giọt tròn trĩnh lăn xuống sống mũi. Hoa Anh khép mắt lại, nhưng trước khi đôi mắt khép hẳn, nén không được nhìn sang Hoài Bạng đang đứng ở phía kia.

Không biết vì sao Tĩnh Minh chưa xuống tay hạ sát, nhân thân cứ phiêu hốt khó lường, chăm chú nhìn nữ đệ tử đang quỳ dưới kiếm. Hồi lâu, hốt nhiên từng chữ từng chữ hỏi nàng: “Hoa Anh, ngươi hối hận chăng?”

“Bẩm sư phụ, đồ nhi không hối hận.” Hoa Anh yên yên tĩnh tĩnh đáp lời. Hốt nhiên, đôi mắt nàng mở to, theo ánh kiếm sáng ngời nhìn lên, trông thấy y sam nơi bả vai sư phụ bị chém rách, sọc đỏ lộ ra, mắt thấy lòng kinh. Đó là linh hồn từng bị sắt nóng tẩy mờ, bức bách xóa đi.

Khóe miệng nàng méo xệch, hốt nhiên hỏi vặn: “Sư phụ, người hối hận chẳng? Mười lăm năm trước...”

“Câm miệng!” Sư phụ một mực bình tĩnh lạnh lùng bất chợt cao giọng quát lớn, hốt nhiên lại thở một tiếng dài, ngẩng đầu nhìn trăng sao tịch mịch trên trời, cười to: “Giỏi, giỏi, giỏi cho không hối hận! Người giỏi, người giỏi!” Đột nhiên, cổ tay lật lại.

“Sư phụ!” Hoa Thanh cùng Hoa Quang lại kinh hãi kêu lên. Đại sư tỷ liều mạng xông vào cản phía trước Hoa Anh, nhưng mắt trông đã không còn kịp nữa. Trong sát na, Vệ Trang đứng bên cạnh sử dụng đến cổ khí lực cuối cùng, nhào người kéo bờ vai Hoa Anh, cuốn nàng vào lòng.

“Sư phụ! Sư phụ! Người cũng muốn đi làm cái việc mất hết nhân tính này sao? Đem lòng mà thấu cho lòng, người sao nỡ nhẫn tâm -” Hoa Thanh nhìn kiếm quang một lần nữa lượn đến, xé lòng khản giọng gào to.

“Hoa Thanh, ta chẳng hiểu người muốn nói cái gì...” Tĩnh Minh sư phụ cười lạnh, “ta thật chẳng hiểu.”

Kiểm phong lẳng lẽ vụt đến, ánh mắt Hoa Thanh thoáng hiện nét tuyệt vọng, nghiêng đầu không dám nhìn.

Keng một tiếng, vàng sắt chạm nhau, âm thanh từ thân kiếm phát ra xoáy vào tai, trường kiếm trong tay Tĩnh Minh rung động mãnh liệt, kiếm thế đã chệch đi.

“Ai?!” Kinh nộ đan xen, Tĩnh Minh nhanh chóng quay đầu nhìn về hướng sơn môn.

Chớp lấy sát na ngàn vàng, Hoa Thanh không màng chuyện khác, tức khắc nhảy đến ôm cứng hai chân sư phụ, sợ bà lại xuất kiếm lần nữa, một mặt quay sang Hoa Anh giật giọng:

“Chạy mau!”

Nhưng rồi, Vệ Trang cùng Hoa Anh trông về hướng sơn môn, động cũng không động. Lòng Hoa Thanh chùng xuống, thuận thế nhìn theo ánh mắt của hai người - trong bóng đêm, một đoàn đuốc lửa bùng bùng kéo đến, theo đường núi ngoằn ngoèo tiến gấp, thanh thế khiếp người.

Đội ngũ nọ đi rất nhanh, một cổ nhuyễn kiệu nhẹ nhàng hạ xuống, rèm kiệu hé mở, một người gầy gò bước ra khỏi kiệu.

“Phong Thần hội?” Hoa Thanh kinh hãi buột miệng, thần sắc cũng biến đổi theo, tay càng ôm cứng hai chân sư phụ, cảm giác cả người sư phụ đang run nhẹ. Người vừa xuống kiệu, chẳng thấy đi đứng thế nào, chớp mắt đã bước lên bậc thềm Thiên Tâm các. Phảng phất vừa rồi lên đường vội vã khiến thân thể có chỗ không ổn, bắt đầu khê ho. Cũng không cần nói, người ấy đi đến bậc thềm rồi, bèn đứng vào giữa đôi tình lữ và Tĩnh Minh.

“Đại... đại ca?” Lòng giãn ra, Vệ Trang cảm giác tinh thần ý chí chậm chậm trở thành mơ hồ theo dòng huyết dịch tuôn ra. Đêm nay gã vốn là gạt đại ca một mình lên vào Bạch Vân cung, vốn là muốn lấy Thanh Loan hoa xong liền chóng chóng trở về, lại chẳng ngờ Phong Giản Nguyệt đoán được phương hướng động thủ của gã, suốt đêm mang người đuổi theo.

Phong Giản Nguyệt chẳng đáp lại, thậm chí không liếc gã huynh đệ lấy nửa mắt, mũi chân hất một cái, Lưu Quang kiếm đang nằm lẻ loi trên mặt đất bay lên, rơi vào bàn tay gầy guộc của y.

“A Chỉ, mấy năm nay ta một lòng nhường nhịn bà, nhưng việc gì cũng nên có giới hạn.” Nam tử sắc mặt gầy gò nhướng mi, nhìn vị nữ đạo sĩ khoác áo cánh hạc, thêm phần âm thầm luyến thương, nhưng lại không che đậy nổi cơn tức giận, “bà đối xử ta thế nào, ta đều không oán hận. Chỉ là nếu bà muốn bức bách nhị đệ hai người này, ta không thể chịu được!”

Hoa Thanh trong lúc gấp vội bèn ôm cứng đôi chân sư phụ, sợ bà lại muốn gia hại sư muội, tuy nhiên quay đầu nhìn đại đương gia Phong Thần hội bạt kiếm cùng sư phụ nói mấy lời, trong lòng một phen nổi sóng, cảm giác vô số bi hoan tình cừu rồi ren trào dâng trong lòng.

Tĩnh Minh sư phụ đứng đấy, muốn động cũng chẳng động được nào, mắt nhìn đệ tử Phong Thần hội tràn vào sơn môn, đuốc lửa chiếu ngời Bích Thành sơn, không ít lần hỏa lập lòe trở nên ảm đạm. Mười lăm năm rồi, lần thứ nhất trông thấy Phong Thần hội rầm rộ tiến vào Bạch Vân cung!

Hoa Thanh cảm giác thân thể sư phụ run rẩy trong chốc lát, nháy mắt đã bình thường như cũ. Tĩnh Minh tay cầm trường kiếm, nhìn hai người ngồi tựa vào nhau trên bậc thềm, mi gian hình như khẽ động, nhưng

lại đứng đưng hồi đáp: “Phong đại đương gia, nhị đệ của người câu dẫn nữ đệ tử của ta, có ý đồ riêng tư thâm tóm bảo vật Thanh Loan hoa bỏ trốn xuống núi - ta thanh lý môn hộ là lẽ đương nhiên.”

“À...” Phong Giản Nguyệt khó tin nhìn nữ đạo sĩ trước mặt, hốt nhiên không nén được cười khở, “tốt, việc đến nước này khó mà dừng tay cho được. Tĩnh Minh cung chủ, mạo phạm!” Sắc mặt Phong Giản Nguyệt nghiêm lại, chậm chậm đưa tay lên. Mười lăm năm rồi, y ấn nhẫn đã được mười lăm năm, nấu mình mười lăm năm, nghĩ không ra cuối cùng vẫn muốn người sống ta chết mới chịu dừng tay!

“Phong lão đại! Sư phụ!” Hoa Thanh lo sợ, sắc mặt tái xanh, nhìn qua nhị sư muội ở bên kia có ý cầu cứu. Tuy nhiên, côi lòng Hoa Anh giờ phút này hướng cả vào người Vệ Trang, ngồi nhìn gã trọng thương hôn mê, việc bên ngoài căn bản không để ý đến nữa điểm, tự nhiên cũng không có chứng kiến bị kịch mười lăm năm trước lại tái diễn một lần nữa.

“Hoa Thanh! Người bỏ tay ra!” Giọng Tĩnh Minh thông thả vang lên, như thường, không có chút xao động nào. “Mang Ngưng Bích kiếm lại đây cho ta. Sau đó quay về, gọi các sư muội của người đến. Đêm nay, Bạch Vân cung gặp phải kiếp nạn sinh tử.”

Hoa Thanh ngẩng đầu, chăm chăm nhìn sư phụ, lại quay qua nhìn long đầu lão đại của Phong Thần hội - mười lăm năm rồi, hai người họ thay đổi nhiều quá. Tuy nhiên, lại như vừa mới hôm qua thôi, cùng đứng trước Thiên Tâm các bạt kiếm đối đầu.

“Phong lão đại! Người không được nghi ngờ sư phụ! Bà ấy, bà ấy chẳng lòng dạ nào như thế với người đâu. Mười lăm năm trước -” Hoa Thanh đột nhiên dốc ngược tâm tình, đem bí mật vùi trong thạch động mười lăm năm trước kể ra.

“Hoa Thanh! Buông tay ra! Cút qua một bên!” Đột nhiên, Tĩnh Minh sắc mặt tái đi, toàn thân run rẩy, đưa tay xoa xoa nơi góc trán, thuận thế tung một cước trời giáng vào đại đệ tử đang cố sống cố chết không chịu buông.

Hoa Thanh hứng trọn một cước nơi ngực, vẫn không chịu buông tay ra, nuốt lệ nhìn Phong Giản Nguyệt kêu lớn: “Mười lăm năm trước sư tổ bức bà ấy uống Tẩy Trần Duyên đấy! Sư tổ bức bách bà ấy! Bà ấy không nhớ được nữa, cái gì cũng không nhớ nổi đâu!”

“Cút đi!” Sắc mặt Tĩnh Minh vốn bình tĩnh như băng rớt cuộc biến đổi, một quyền đánh văng Hoa Thanh, “hồ thuyết bát đạo! Hồ thuyết bát đạo!” (1)

Hoa Thanh bị sư phụ đánh một quyền không thương tiếc, lăn lông lốc xuống bậc thềm. Phong Giản Nguyệt tiến về phía trước, ngăn nằng lại rồi đỡ dậy. Phảng phất không biết nói lời gì mới phải, người bệnh lại bắt đầu nổi cơn ho kịch liệt, hơi thở hỗn hển.

Hoa Thanh quật cường lau vết máu rỉ ra nơi khóe miệng, chăm chăm nhìn sư phụ: “Đồ nhi không nói bậy, những gì đồ nhi nói đều là lời thật! Sư phụ, người hẳn là không tin nổi phải không? Đồ nhi vốn cũng tưởng sự tình đã qua lâu rồi, quên được thì thôi - nhưng mà, sư phụ! Người lại muốn nhị sư muội cũng phải uống Tẩy Trần Duyên! Muội ấy không thể bồi táng cùng người, vì vậy đồ nhi phải nói, đồ nhi nhất định phải nói ra!”

“Sư phụ, đồ nhi một lòng yêu kính người.” Lệ long lanh ngấn mắt, Hoa Thanh quay lại kéo Phong Giản Nguyệt đi, “xin các người đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Phải đến người sống ta chết mới chịu ngưng tay hay sao?”

Phong Giản Nguyệt càng ho rũ rượi, thân người cúi gập, trong một thoáng, Hoa Thanh trông rõ nơi góc trán tóc bạc lấm tẩm phát phơ ngay trước mắt nàng. Một trang anh vũ tuấn kiệt mười lăm năm trước, bây giờ tiêu tụy thể này...

“Khúc khúc... không được.” Hớp vài ngụm khí, Phong Giản Nguyệt đứng thẳng dậy, cảm kích nhìn người nữ đệ tử Bạch Vân cung, nhưng lời nói lại tràn đầy ý vị chém đing chặt sắt: “Ta là đại ca, làm sao, làm sao lại đưa mắt nhìn... cái việc, khúc khúc, huynh đệ bị thương nặng xảy ra!”

Y đẩy Hoa Thanh ra, nặng nề cầm kiếm lên, từng bước từng bước đi tới, tiến gần đến trước Tĩnh Minh, lạnh lùng nói: “Cho nên, A Chỉ... hôm nay ta không giết bà không được.”

“Nói khoác không then.” Ngón tay Tĩnh Minh day day nơi góc trán giờ buông xuống, thanh âm của bà vẫn giữ sự bình tĩnh lạnh lùng như cũ, “chẳng qua cũng đã bại tử dưới kiếm của ta mười lăm năm trước.”

“Mười lăm năm trước ta nhường bà.” Mi gian Phong Giản Nguyệt có chiều thê lương, nhắc lại chuyện xưa, y không nén nổi chua xót trong lòng, thế nhưng bàn tay vẫn như cũ, kiên định cầm Lưu Quang kiếm, “hôm nay ta tất không nhường nữa.”

Tĩnh Minh vẫn đứng yên, nhìn nam tử cao gầy từng bước mang kiếm đến gần, không biết vì sao vẫn chưa bạt kiếm, ánh mắt thoáng nét cười bí ẩn: “Tốt! Hôm nay ngươi lại muốn phân thắng bại thế nào? Thắng thì ngươi lấy Thanh Loan hoa, đem bọn Hoa Anh xuống núi. Thắng thì sống, bại thì chết!”

“Lần này vô luận là thắng hay bại, chúng ta... không cần sống nữa.” Trầm ngâm giây lát, ngón tay xương xẩu gầy gò của Phong Giản Nguyệt xiết lấy Lưu Quang kiếm, hốt nhiên hồi đáp. Sau đó, kiếm động, chiêu xuất.

(1) Hồ thuyết bát đạo: nói nhăng, nói bậy.

7. Chỉ Thị Đường Thời Dĩ Vãng Nhiên

Một lời này, như kim châm vào tim mỗi người. Kể cả Vệ Trang vừa được đỡ vào chiếc nhuyễn kiệu của Phong Thần hội để nghỉ ngơi, và Hoa Anh đang nao nao chăm sóc bên cạnh gã, đều bị mũi kim này châm đến giật nảy người.

Hoa Anh, Hoa Thanh cùng Phong Giản Nguyệt đột ngột quay đầu, trông về nơi âm thanh vừa truyền đến. Bên trong lần cửa Thiên Tâm các, Hoa Quang tiểu sư muội vẫn luôn theo sát phục thị sư phụ đang tái người bầu vào cánh cửa, tay phải vẫn còn nâng chiếc đực bình rỗng không. Cô bé vừa nấu mình, vừa nghe ngóng, quan sát, nên gần như không một ai chú ý đến sự tồn tại của cô. Nhưng rồi, trông thấy sư phụ lùi người nghênh chiến như thế, tâm trí liền để cả vào việc đực tính phát tác trong lúc cùng người khác động thủ, khác nào tự sát, ngũ đệ tử có lá gan chuột nhất cuối cùng không nén nổi phải kêu lên.

“Hoa Quang, im miệng, không phải việc của ngươi. Lui ra!” Sắc mặt Tĩnh Minh cũng dần dần biến đổi, đáy lòng chẳng biết có đợt sóng ngầm nào cứ lan mãi ra, lại quát mắng cô đệ tử đang cơ hồ phát khóc.

Nhưng rồi, kềm chế ngũ khí trở lại bình thường, Tĩnh Minh bồng cau mày, phảng phất như không chịu nổi cơn nhức đầu hành hạ, lại đưa tay xoa xoa nơi huyệt Thái Dương, thần sắc càng hoảng hốt khó hiểu: “Tốt đấy - Phong đại đương gia kia, hôm nay không phải ngươi chết thì là ta sống!”

“Sư phụ.” Hốt nhiên, tiếng gọi lạnh lạnh vang lên. Hoa Anh vệt đám đông, một mạch chạy lên bậc thềm Thiên Tâm các.

Đôi mắt Tĩnh Minh nhìn nàng, nhìn đệ tử mình yêu nhất, nhưng lại quay lưng với bản thân mình và cả Bạch Vân cung, không biết vì sao ánh mắt bà không có lấy một tia phần nộ, ngược lại còn mỉm cười khiến người ta khó hiểu: “Hoa Anh, ngươi kén đực hảo lang quân rồi, bất tất phải gọi ta bằng sư phụ, Bạch Vân cung không có thứ đệ tử như ngươi!”

Sắc mặt Hoa Anh tái đi, răng cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới buồn bã thở dài: “Đồ nhi vừa rồi còn thấy kỳ quái, sau khi đồ nhi trả lời ”không hỏi“, thế kiếm ấy của sư phụ liền thu hồi... Sư phụ, nguyên lai, người tịnh không hề có ý niệm chân chính muốn giết đồ nhi...”

“Nói nhảm, nếu như không phải Phong Thần hội đến quấy nhiễu, ta nhất định thanh lý môn hộ!” Tĩnh Minh sư phụ lạnh lùng nói, nhưng rồi trong lúc đối thoại, cơn đau đầu tựa hồ càng thêm kịch liệt, tay lại đưa lên trán, thần sắc nơi mi gian càng thêm hoảng hốt.

Nhìn thần sắc sư phụ biến thành như thế, Hoa Anh hốt nhiên bật khóc: “Sư phụ... người chớ nên làm khổ bản thân nữa được không? Đồ nhi minh bạch rồi! Minh bạch cả rồi - người chế thuốc không phải để đối phó với đồ nhi, mà để người tự uống... sư phụ, người đã dần dần nhớ được chuyện xưa, đúng không?”

“Nói bậy... nói bậy...” Tỉnh Minh phiền loạn áp tay vào huyệt Thái Dương, phảng phất như nơi ấy có vật gì muốn phá đầu chui ra, “trước đây... trước đây có việc gì xảy ra chứ? Cái gì cũng không có!”

Thoát khỏi Phong Giản Nguyệt ngăn trở, Hoa Anh thu hết can đảm đi đến trước mặt sư phụ, từ từ quỳ xuống: “Mười lăm năm rồi, được tính Tẩy Trần Duyên tuy bá đạo, rồi cũng có ngày thuyền giã mà! Sư phụ là người thông minh, biết sư tử được đồ nhi cứu ra tất có lòng cảm kích, vì sao vẫn đưa Ngọc Hề Sinh thi tập cho sư tử xử trí? Sư phụ, sư phụ tịnh không có ý muốn xử phạt đồ nhi... Đêm nay sư phụ muốn đồ nhi nửa đêm đến Thiên Tâm các, đồ nhi vốn cũng nghĩ sai rằng do sư phụ muốn bức đồ nhi đoạn tuyệt trần duyên. Nguyên lai, sư phụ e sau khi uống thuốc, bản thân sẽ quên đi tất cả, kể cả bí quyết bản môn đời đời truyền, cho nên mới bảo đồ nhi đến để truyền lại khẩu quyết... có phải không?”

Hoa Anh ngẩng nhìn sư phụ, nhìn khuôn mặt khô gầy mà thanh tú của bà, hốt nhiên, không biết vì cảm xúc gì, nước mắt lại chảy dài: “Trong Ngộ Chân động... hai chữ ”Phong Giản” còn sót lại, cả Bạch Vân cung không người nào biết trừ ra đại sư tử - đã bị ai đó xóa đi, khả năng duy nhất - chính là sư phụ tự tay xóa.”

Tỉnh Minh dần dần không nói nữa, không biết vì ghen lời, hay vì được lực phát tác.

“Sư phụ... người, người vì cái gì phải tự tay xóa đi dấu vết con con này? Người sợ cái gì? Người sợ phải đối diện những gì người đã làm mười lăm năm trước đây? Nhưng mà, đây chẳng phải người thật lòng muốn làm sao... Khi ấy, việc giết Phong đại đương gia của người, tịnh không phải do bản thân người muốn!” Hoa Anh dùng sức kéo tay sư phụ, phát hiện cổ tay bà nhè nhẹ run.

“Hoa Anh... con chớ nên thông minh như thế nữa.” Hốt nhiên, giữa lúc hơi thở của bao nhiêu người bị làm cho chấn kinh, nàng nghe tiếng sư phụ cất lên nho nhỏ, bàn tay ấy không còn run rẩy nữa, mà đưa lên nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, “phàm nữ tử quá thông minh, về sau chịu lắm khổ, biết không? Có những việc không biết, không nhớ mà lại tốt hơn cả.”

“Sư phụ.” Nước mắt nàng lại đột nhiên trào ra. Bấy nhiêu năm trời, kể từ khi rời khỏi chiếc lồng son nọ, cõi đời này chỉ có sư phụ là đối xử tốt nhất với nàng... giống như người mẹ yếu đuối dịu dàng của nàng vậy. Tỉnh Minh sư phụ dạy dỗ nàng, trao ra rất nhiều, lại cho nàng sức mạnh để một mình đủ sức đối diện những biến cố trong cuộc đời.

“Chỉ tiếc là... ta sẽ rất nhanh không còn nhớ được đồ đệ ngoan này nữa.” Bàn tay vuốt tóc nàng dần dần lạnh đi, ngữ khí của sư phụ mỗi lúc thêm hoảng hốt, “lúc con nói ”không hối“, biểu tình ấy... thật rất giống ta lúc xưa. Hoài Bão của con cũng là người tốt, gã với con, cũng có thể xem là xứng đôi. Thanh Loan hoa con hãy mang đi... Ngưng Bích kiếm cũng cầm theo.”

“Sư phụ!” Hoa Anh đột nhiên ôm chầm sư phụ, ngữ khí chưa bao giờ nóng nảy và kiên quyết đến thế, “đồ nhi không thể bỏ mặc người!”

“Nha đầu ngọc...” Bàn tay xoa đầu nàng cứ chậm dần, chậm dần. Sư phụ nhìn nàng, nhãn thần mỗi lúc thêm bình tĩnh xa xăm, “thể sự nhất trường đại mộng, mộng tỉnh hậu vô sư diệt vô đồ, vô ngã diệt vô tha. (1)”

“Sư phụ! Sư phụ!” Trông thấy thân hình sư phụ liêu xiêu sắp ngã, Hoa Thanh cùng Hoa Quang song song vọt đến, đỡ lấy Tỉnh Minh. Tỉnh Minh khẽ cười nhìn hai đồ đệ kèm hai bên, nói với Hoa Thanh: “Bạch Vân cung giao cho con, nếu như con không muốn, có thể đóng cửa đạo quán, giải tán các sư muội cũng được...”

Hoa Thanh cứng cổ đáp: “Sư phụ, đệ tử lĩnh mệnh. Về sau, về sau sẽ hầu hạ người thật tốt.”

“Tốt. Nhưng mà, người nào cũng vậy... đều không được nhắc đến chuyện xưa với ta.” Nét mặt Tỉnh Minh hiện ra nụ cười bình tĩnh siêu thoát, “ta không muốn nhớ lại bất cứ việc gì - lần này, là do bản thân ta quyết định.”

Theo sức thuốc phát tác, cảm giác thân thể bà mỗi lúc một bất ổn, Hoa Thanh, Hoa Quang đỡ sư phụ từ từ nằm xuống đất. Hoa Anh cúi người tìm bàn tay sư phụ, ứa lệ nhìn nụ cười sư phụ mỗi lúc một xa xôi.

“A Chỉ.” Hốt nhiên, bên ngoài bức tường người vây quanh có tiếng khe khẽ gọi.

Đôi mắt nửa nhắm của Tỉnh Minh khẽ động, thông thả mở ra. Vòm trời âm đạm không ánh sao, nhưng ánh mắt người ấy so với trăng sao còn sáng hơn, mười lăm năm rồi, tựa hồ chưa bao giờ thay đổi. Mười lăm năm

trước, khoảnh khắc bị nhấn chìm trong cơn thủy triều ký ức, nàng chỉ hy vọng có thể ghi nhớ tên chàng; sau mười lăm năm thanh tu, chuyện xưa được khơi lại lần nữa, thì đã thành vĩnh cách như Sâm Thương, nàng lại được trông thấy chàng, mang chàng vào quên lãng.

Giản Nguyệt, Giản Nguyệt... Kỳ thật bắt đầu hai năm trước đã dần dần nhớ được chuyện xưa, mỗi ngày trôi qua đối với thiếp mà nói, đều là thống khổ dày vò. Như Hằng Nga uống phải thuốc tiên, đêm đêm vén mây nhìn xuống trời xanh biển biếc, vĩnh viễn không cách nào giải thoát. Đã là như thế... thì nay, thiếp nhìn chàng đây, đưa chàng vào quên lãng, rồi mới chân chính thanh tĩnh bắt đầu cuộc sống thanh tu quên mình.

Hoa Anh lặng lẽ đứng dậy, lui qua một bên, quan sát Phong Giản Nguyệt chậm chậm cúi xuống nhìn Tĩnh Minh sư phụ lúc này đã rơi vào trạng thái gần như hôn mê. Rồi sư phụ khép mắt lại, không nhìn y nữa, sắc mặt bình tĩnh như đang say ngủ.

Phong Giản Nguyệt cũng không hé môi, cũng không quấy nhiễu khoảnh khắc bình tĩnh của bà. Phút giây vĩnh quyết đến gần, thật ra chỉ là cáo biệt trong yên lặng thế thôi. Hoa Anh nhìn đôi tình lữ lịch tị tận thương tang (2), lòng hốt nhiên dậy lên nỗi sầu muộn cùng sự bất lực khó nói thành lời. Nếu đổi lại là Hoài Băng, sau khi nàng lấy lại ý thức, có lẽ gã sẽ vội vàng truy hỏi vì sao lại chọn cách quên đi gã, có lẽ gã cũng muốn liều mạng núp lại việc đã qua? Cho dù có là người đã từng kinh thương hải (3) đi nữa, làm sao có thể bình tĩnh điềm đạm như thế? Hoặc giả vì đã thấu hiểu và tôn trọng chọn lựa của người khác? Hoặc có lẽ, thời gian đã mài mòn dũng khí và nhuệ khí trong lòng họ chăng?

Mùa thu năm thứ hai, Phong Thần hội đại đương gia bệnh lâu không khỏi cuối cùng đã hoàn toàn khang phục. Để cảm tạ linh dược của Bạch Vân cung, Vệ nhị công tử của Phong Thần hội cùng tân hôn phu nhân cùng lên Bích Thành sơn thắp hương hoàn nguyện, còn đem một lượng lớn đèn nến làm phẩm vật.

Bách bộ trên thêm đá cao ngất ngưỡng, Tiết Sở Nghiên ôm ghì cánh tay trượng phu. Không biết vì sao, tuy đã rời khỏi Bạch Vân cung, nhưng vừa trở về nơi này, lòng nàng vẫn còn ám ảnh không thôi. Phảng phất như sinh hoạt bình yên và hạnh phúc của ngày hôm nay là không có thật, buông tay liền vỡ nát.

“Sao rồi, đi nhiều mệt rồi phải không? Tiểu Nghiên?” Bằng sự miễn cưỡng, Vệ Trang cảm giác được lực ôm ghì nơi cánh tay có thay đổi, quay đầu nhìn thê tử, “có cần đến trước kia ngồi nghỉ một lát không?” Gã trở ao nước nhỏ ven con lộ phía trước. Đây là một chiếc ao hình thành bởi mạch nước thiên nhiên, ven bờ rải rác những phiến đá trắng lớn nhỏ, lá vàng là đà rơi, yên tĩnh dễ chịu.

Tiết Sở Nghiên chỉ nhoẻn cười, lắc lắc đầu không nói.

Hốt nhiên vài tiếng loạt soạt vọng đến, lá vàng trên đất bay lên, bị vun lại một chỗ. Một nữ đạo sĩ tóc búi, trang phục đạo bào, từ con lộ nhỏ phía kia vun lá rụng thành khóm, chậm chậm quét qua.

“Sư -” trông thấy trung niên nữ đạo sĩ cúi đầu quét lá rơi nọ, nàng suýt buột miệng gọi ra cách xưng hô quen thuộc kia, nhưng rồi ngón tay bám chặt vào cánh tay Hoài Băng, cuối cùng khó khăn nuốt xuống. Tay Hoài Băng cũng thoáng chấn động, tuy nhiên không rõ Tĩnh Minh giờ đây đã đổi đạo hiệu gì, do dự một chốc, chỉ khẽ gọi: “Đạo trưởng mạnh giỏi.”

Tổ y nữ đạo sĩ nọ dừng tay, ngẩng đầu nhìn hai người, ánh mắt trong sáng mà xa xôi. Hốt nhiên, ánh mắt dừng lại trên người Tiết Sở Nghiên, ngắm nhìn, rồi mới thông thả cười: “Hôm nay trên núi có tiệc chay, nhị vị sớm tạt qua nhé.”

Tiết Sở Nghiên do dự một chút, còn đang nghĩ sẽ cùng sư phụ nói vài lời, tuy nhiên, Tĩnh Minh đã quay đi chăm chú quét lá, không để ý đến họ nữa. Lá khô bị chổi mây của bà quét qua, bay loạn trong gió, quẩn quýt, xoay vòng.

Nhìn bóng lưng sư phụ, Tiết Sở Nghiên đột nhiên cảm thấy đôi mắt nóng lên, không dám đứng lâu nữa, vội vàng kéo tay trượng phu đi lên bậc thềm. Trông ra liền bắt gặp hiện nhiệm Bạch Vân cung chủ Hoa Thanh sư tỷ đứng trước cửa nghênh tiếp. Tiết Sở Nghiên khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Vệ Trang, càng ôm ghì cánh tay gã, nhẹ nhàng tựa đầu vào - không cần biết về sau sẽ ra sao, chí ít tại giờ phút này, nàng đang ở bên cạnh chàng.

(1) Chuyện đời là một giấc mộng lớn, tỉnh mộng rồi không có thầy cũng chẳng có trò, không có người mà cũng chẳng có ta. Lấy ý từ Tây giang nguyệt kỳ của Tô Thức:

Thế sự nhất trường đại mộng,
Nhân sinh kỷ độ thu lương.
Dạ lai phong dĩ minh lang,
Khán thủ my đầu mấn thượng.
Tửu tiện thường sầu khách thiếu,
Nguyệt minh đa bị vân phương.
Trung thu thủy dữ cộng phong quang,
Bả trản thê lương bắc vọng.

Nguyễn Chí Viễn dịch thơ:

Việc thế một trường mộng lớn
Đời người mấy độ buồn thu
Hành lang đêm gió vi vu
Phất phới đầu mày mé tóc
Rượu rẻ thường rầu khách ít
Trăng trong hay bị mây mù
Trung thu ai ngắm áng mây đu
Nâng chén buồn trông hướng bắc

(2) Lịch tận thương tang: trải qua hết những thay đổi ở đời. Xuất phát từ tích thương hải tang điền (ruộng dâu hóa biển xanh).

Trải qua một cuộc bể dâu
Những điều trông thấy mà đau đớn lòng

(3) Tăng kinh thương hải: cũng như lịch tận thương tang, lấy ý từ bài thơ Ly tư của Nguyên Chấn:

Tăng kinh thương hải nan vi thủy,
Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.
Thủ thứ hoa tùng lân hồi cố,
Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Điệp luyện hoa dịch thơ:

Từng qua biển lớn, không gì nước,
Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.
Được thứ hoa tươi, lười để ý,
Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kiem-cac-7-bich-thanh>